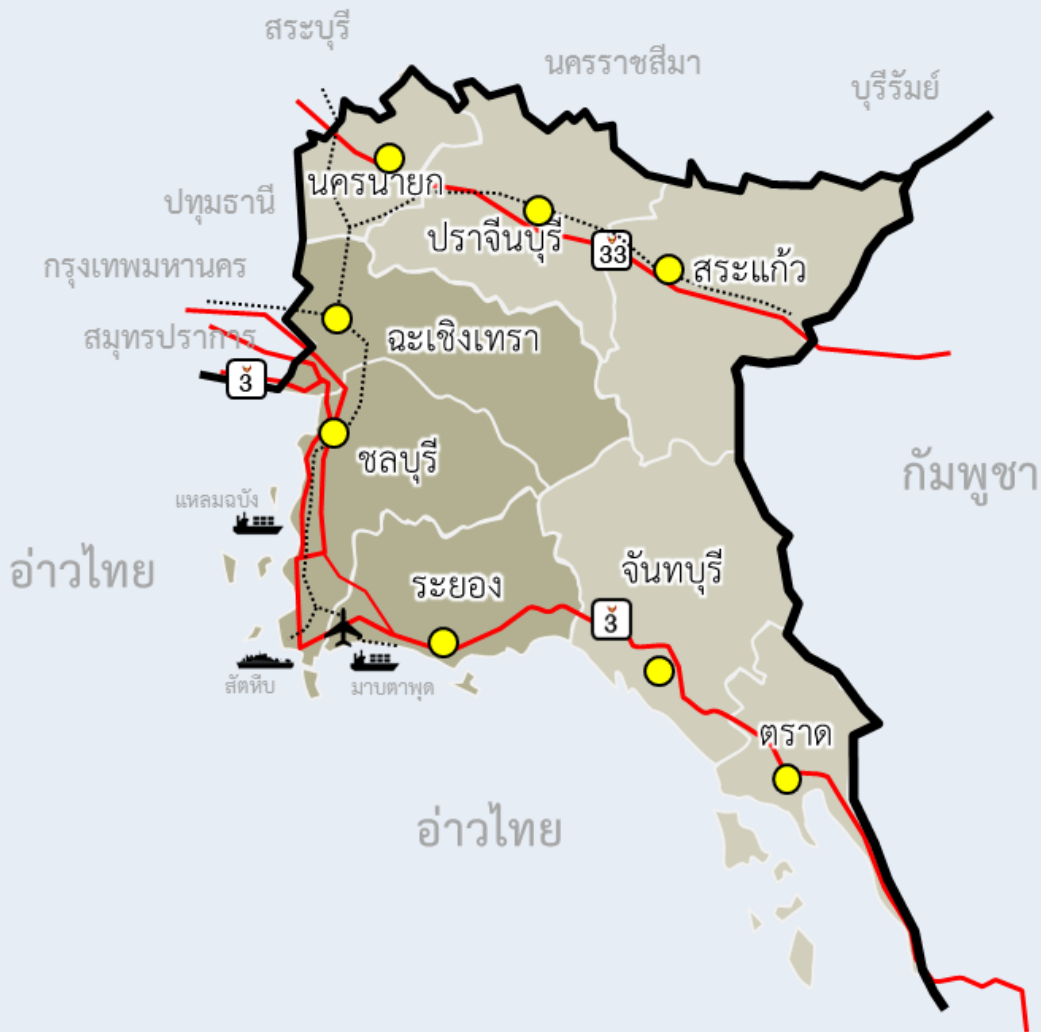

แผนพัฒนาภาคตะวันออก

พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕

ฉบับทบทวน

พฤษภาคม ๒๕๖๓

สารบัญ

	หน้า
๑. สภาพทั่วไป	๑
๑.๑ ที่ตั้ง	๑
๑.๒ พื้นที่และลักษณะภูมิประเทศ	๑
๑.๓ ภูมิอากาศ	๑
๑.๔ การใช้ประโยชน์ที่ดิน	๑
๑.๕ ทรัพยากรธรรมชาติ	๑
๒. โครงข่ายคมนาคมขนส่งและการบริการสาธารณูปโภค	๒
๒.๑ การคมนาคมขนส่งทางบก	๒
๒.๒ การคมนาคมขนส่งชายฝั่ง	๓
๒.๓ การคมนาคมขนส่งทางอากาศ	๓
๒.๔ ด้านชายแดน	๓
๒.๕ แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการในภาค	๔
๒.๖ บริการสาธารณูปโภค	๔
๓. สภาพเศรษฐกิจและรายได้	๔
๓.๑ ภาพรวมเศรษฐกิจ	๔
๓.๒ เศรษฐกิจรายสาขา	๕
๓.๓ เศรษฐกิจระดับครัวเรือน	๕
๔. ประชากรและสังคม	๕
๔.๑ ประชากร	๕
๔.๒ แรงงาน	๑๐
๔.๓ การศึกษา	๑๑
๔.๔ สาธารณสุข	๑๒
๔.๕ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	๑๓
๔.๖ ความอบอุ่นในชีวิตครอบครัว	๑๓
๔.๗ ความยากจน	๑๓

	หน้า
๕. ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และภัยพิบัติ	๑๓
๕.๑ สถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑๓
๕.๒ สถานการณ์ภัยพิบัติ	๑๕
๖. สภาวะแวดล้อมของภาคตะวันออก	๑๖
๖.๑ จุดแข็ง	๑๖
๖.๒ จุดอ่อน	๑๗
๖.๓ โอกาส	๑๘
๖.๔ ภัยคุกคาม	๑๙
๗. ปัญหาและประเด็นท้าทาย	๒๐
๘. แนวคิดและทิศทางการพัฒนาภาค	๒๐
๘.๑ เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์	๒๑
๘.๒ วัตถุประสงค์	๒๑
๘.๓ เป้าหมาย	๒๑
๘.๔ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	๒๑
๘.๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนา	๒๒

แผนพัฒนาภาคตะวันออก

พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๕

ฉบับทบทวน

๑. สภาพทั่วไป

๑.๑ **ที่ตั้ง ขนาดพื้นที่** ภาคตะวันออก ประกอบด้วย ๘ จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี และสระแก้ว มีอาณาเขต ทิศเหนือ ติดกับ จังหวัดสระบุรี นครราชสีมา บุรีรัมย์ ทิศใต้ ติดกับ อ่าวไทย ทิศตะวันออก ติดกับ กัมพูชา ทิศตะวันตก ติดกับ กรุงเทพฯ ปทุมธานี สมุทรปราการ อ่าวไทย

๑.๒ **พื้นที่และลักษณะภูมิประเทศ** มีพื้นที่รวม ๒๒.๘๑ ล้านไร่ หรือ ร้อยละ ๗.๑ ของประเทศ ภูมิประเทศเป็นพื้นที่ภูเขาสูงและป่าไม้ โดยตอนกลางเป็นที่ราบสลับภูเขา ตอนล่างเป็นที่ราบลุ่มน้ำและที่ราบชายฝั่งทะเล

๑.๓ **ภูมิอากาศ** ลักษณะภูมิอากาศของภาคตะวันออกคล้ายคลึงกับภาคใต้ คือ-ทางตอนบนของภาคจากปราจีนบุรี สระแก้ว ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทราจะมีลักษณะอากาศแบบสะวันนา (Aw) ส่วนทางตอนล่าง คือจันทบุรีและตราด จะมีลักษณะอากาศแบบร้อนชื้นแบบมรสุม (Am) คือ มีฝนตกชุก อากาศร้อนชื้น จังหวัดที่มีปริมาณฝนมากที่สุดคือ ตราด และจังหวัดที่มีฝนตกน้อยที่สุดคือ ชลบุรี ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย ประมาณ ๑,๕๑๘.๖ มิลลิเมตรต่อปี

๑.๔ **การใช้ประโยชน์จากที่ดิน** ปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออก มีพื้นที่ทำการเกษตรทั้งหมด ๑๒.๘๘ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๕ ของพื้นที่ทั้งหมด โดยเป็นพื้นที่ไม้ยืนต้นและไม้ผล ๕.๒๐ ล้านไร่ พืชไร่ ๓.๒๒ ล้านไร่ และนาข้าว ๒.๗๘ ล้านไร่ และพื้นที่นอกการเกษตร ๔.๘๐ ล้านไร่

๑.๕ ทรัพยากรธรรมชาติ

๑.๕.๑ **ดิน** ส่วนใหญ่เป็นดินปนทราย ระบายน้ำได้ดี ไม่อุดมสมบูรณ์ บริเวณที่มีน้ำทะเลท่วมถึงจะเป็นดินโคลนหรือดินเหนียว ส่วนบริเวณที่สูงเป็นดินที่เกิดจากการสลายตัวของหินบะซอลต์ หินปูนเหมาะแก่การปลูกพืชสวน เช่น เงาะ ทุเรียน มังคุด เป็นต้น ส่วนบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำมีดินอัลลูเวียนที่เหมาะสมใช้ทำนา

๑.๕.๒ **แหล่งน้ำ** ภาคตะวันออกมีลุ่มน้ำที่สำคัญ คือ ลุ่มน้ำปราจีนบุรี ลุ่มน้ำบางปะกง ลุ่มน้ำโตนเลสาบ และลุ่มน้ำชายฝั่งทะเลตะวันออก มีแม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำระยอง แม่น้ำจันทบุรี แม่น้ำประแสร์ แม่น้ำตราด และแม่น้ำบางปะกง

๑.๕.๓ **ป่าไม้** ส่วนใหญ่เป็นป่าดงดิบ ป่าดิบเขา ป่าสนเขา ป่าชายเลน และป่าเบญจพรรณ ในปี ๒๕๖๑ มีพื้นที่ป่าไม้ ๕.๑๓ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔ ของพื้นที่ภาค ซึ่งต่ำกว่าค่ามาตรฐานความสมดุลของระบบนิเวศที่กำหนดให้มีพื้นที่ป่าไม้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐ ของพื้นที่ทั้งหมด หรือร้อยละ ๕ ของพื้นที่ป่าทั้งประเทศ โดยจังหวัดที่มีพื้นที่ป่ามากที่สุด คือ จันทบุรี สระแก้ว และปราจีนบุรี ตามลำดับ สำหรับป่าชายเลนภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา) ปี ๒๕๕๗ ภาคตะวันออกมีพื้นที่ป่าชายเลน

ทั้งหมดประมาณ ๑๖๔,๖๔๙.๗๑ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๗ ของพื้นที่ป่าชายเลนทั่วประเทศ ซึ่งจังหวัดที่มีพื้นที่ป่าชายเลนมากที่สุด คือ จังหวัดจันทบุรี น้อยที่สุด คือ จังหวัดชลบุรี

๒. โครงข่ายคมนาคมขนส่งและการบริการสาธารณสุขภาค

๒.๑ การคมนาคมขนส่งทางบก

๒.๑.๑ โครงข่ายถนน มีเส้นทางถนนสายหลักขนาดไม่ต่ำกว่า ๔ ช่องจราจรเชื่อมโยงทุกจังหวัด และโครงข่ายหลักของประเทศที่เชื่อมสู่ภาคต่างๆ แต่พื้นที่เมืองยังมีปัญหาการจราจรแออัด

๑) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓ (ถนนสุขุมวิท) สายบางนา-หาดเล็ก เป็นหนึ่งในทางหลวงแผ่นดินสายประธานทั้งสี่ของประเทศไทย จุดเริ่มต้นเชื่อมต่อกับถนนเพลินจิต เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ไปตามชายทะเลภาคตะวันออกและสิ้นสุดที่อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด ติดต่อกับชายแดนจังหวัดเกาะกง ประเทศกัมพูชา รวมระยะทางยาวทั้งสิ้นประมาณ ๔๘๘ กิโลเมตร โดยผ่านจังหวัดสมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด

๒) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๓ สายสุพรรณบุรี-อรัญประเทศ (เขตแดนไทย/กัมพูชา) เป็นทางหลวงแผ่นดินที่เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดในภาคกลางและภาคตะวันออกของประเทศไทย สายทางเริ่มต้นในจังหวัดสุพรรณบุรี และสิ้นสุดที่ชายแดนประเทศกัมพูชา อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว มีระยะทางตลอดทั้งสายรวม ๒๙๙.๕๔๙ กิโลเมตร ในปัจจุบัน ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๓ เฉพาะช่วงหินกองถึงอรัญประเทศได้รับการกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของโครงข่ายทางหลวงเอเชียสาย ๑ โดยถนนตลอดสายมีขนาดระหว่าง ๒-๖ ช่องจราจร

๓) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๔ (ถนนเทพรัตน) สายบางนา-หนองไม้แดง ทางหลวงสายนี้ได้รับการกำหนดให้เป็นทางหลวงเอเชียสาย ๑๙ ขนาด ๘-๑๔ ช่องจราจร มีจุดเริ่มต้นที่แยกบางนา กรุงเทพมหานคร ผ่านจังหวัดสมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา และไปบรรจบกับถนนสุขุมวิทที่ทางแยกต่างระดับหนองไม้แดง จังหวัดชลบุรี

๔) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๖ (ถนนบายพาสพัตยา-ระยอง) สายกะทิงลาย-ปลวกเกตู เป็นถนนแอสฟัลต์คอนกรีตขนาด ๔ ช่องจราจร ถนนสายนี้ได้รับการกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของทางหลวงเอเชียสาย ๑๒๓ เริ่มต้นแยกจากทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓ (ถนนสุขุมวิท) บริเวณทางแยกกะทิงลาย อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี สิ้นสุดที่ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓ บริเวณบ้านปลวกเกตู ตำบลเชิงเนิน อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง ระยะทางรวม ๕๗ กิโลเมตร

๕) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๐๔ สายปากเกร็ด-สะพานต่างระดับนครราชสีมา เป็นทางหลวงแผ่นดินสายรองที่เชื่อมระหว่างจังหวัดนนทบุรี กรุงเทพมหานคร จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดนครราชสีมา

๖) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๐๕ (ถนนรังสิต-นครนายก) เป็นถนนเชื่อมต่อระหว่างจังหวัดปทุมธานีกับจังหวัดนครนายก

๗) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๑๗ สายจันทบุรี-สระแก้ว เป็นเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างภาคตะวันออกและภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนใต้

๘) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๑๘ (ถนนตราด-บ้านหาดเล็ก) ทางไปสู่ ตลาดชายแดนไทย-กัมพูชา บ้านหาดเล็ก อำเภอคลองใหญ่

๙) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๓๑ สายสัดหีบ-เขาหินซ้อน มีชื่อเรียกว่า ถนนสายยุทธศาสตร์ เส้นทางเริ่มจากถนนสุขุมวิท ที่ตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี สิ้นสุดที่ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๐๔ (ฉะเชิงเทรา-กบินทร์บุรี) ที่ตำบลเขาหินซ้อน อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา

๑๐) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๔๔ สายชลบุรี-แกลง เป็นถนนที่ก่อสร้างขึ้นเพื่อย่นระยะทางจากจังหวัดชลบุรีไปสู่จังหวัดจันทบุรีและจังหวัดตราด โดยไม่ผ่านตัวเมืองระยอง เป็นถนนผิวจราจรแอสฟัลต์คอนกรีต ขนาด ๔ ช่องจราจรตลอดสาย เริ่มต้นจากถนนสุขุมวิท อำเภอเมืองชลบุรี ผ่านถนนเลี้ยวเมืองชลบุรี ถนนกรุงเทพฯ-ชลบุรี ทางแยกบ้านบึงพัฒนา (แยกเอ็ม ๑๖) อำเภอบ้านบึง ทางแยกหนองปรือ และอำเภอหนองใหญ่ เข้าเขตจังหวัดระยอง ผ่านอำเภอวังจันทร์ สิ้นสุดที่ถนนสุขุมวิทบริเวณทางแยกภิบาลพัฒนา (แยกแกลง) อำเภอแกลง จังหวัดระยอง

๑๑) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๔๘ (ถนนธนวิถี) สายอรัญประเทศ - นางรอง หรือ เป็นเส้นทางที่เชื่อมต่อระหว่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนใต้ มีจุดเริ่มต้นที่อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว สิ้นสุดที่อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์

๑๒) ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ สายกรุงเทพมหานคร-บ้านฉาง เป็นทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองสายแรกของประเทศไทย ทางสายนี้เป็นโครงข่ายทางหลวงที่มีความสำคัญในการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งกับพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก เป็นทางเชื่อมเข้าสู่ท่าอากาศยานสากลแห่งใหม่ คือ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ถนนสายนี้ได้รับการกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของทางหลวงเอเชียสาย ๑๙ และทางหลวงเอเชียสาย ๑๒๓

๒.๑.๒ รถไฟ มีเส้นทางรถไฟเชื่อมโยงจาก กทม.-อ.อรัญประเทศ (กทม. ฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี สระแก้ว อำเภออรัญประเทศ) และกทม.-ระยอง (กทม. ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง)

๒.๒ การคมนาคมขนส่งชายฝั่ง มีท่าเรือที่ดำเนินการให้บริการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศ โดยภาครัฐและเอกชนที่สำคัญ คือ ท่าเรือแหลมฉบัง เป็นท่าเรือน้ำลึกในการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ตั้งอยู่บริเวณอำเภอศรีราชา และบางละมุง จังหวัดชลบุรี ท่าเรือมาบตาพุด เป็นท่าเรืออุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูง ตั้งอยู่บริเวณตำบลมาบตาพุด อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง และท่าเรือศรีราชา เป็นท่าเรือน้ำลึกเอกชนแห่งแรกที่ใหญ่ที่สุด ตั้งอยู่บริเวณอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ให้บริการประเภทสินค้าเทกอง สินค้าทั่วไป และคอนเทนเนอร์ รวมถึงมีท่าเรือ Ferry หัวหิน - พัทยา

๒.๓ การคมนาคมขนส่งทางอากาศ มีสนามบินที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่นานาชาติที่สำคัญ คือ ท่าอากาศยานอู่ตะเภา หรือสนามบินนานาชาติอู่ตะเภา ตั้งอยู่ตำบลพลู อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ห่างจากจังหวัดประมาณ ๓๐ กิโลเมตร และอยู่ห่างจาก กทม. ประมาณ ๑๙๐ กิโลเมตร ซึ่งจะพัฒนาเป็นสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศอีกแห่งหนึ่ง

๒.๔ ด่านชายแดน ที่เป็นจุดเชื่อมโยงการค้าชายแดนไทย กัมพูชา มีด่านถาวร ๔ แห่ง คือ ด่านบ้านคลองลึก จังหวัดสระแก้ว ด่านบ้านหาดเล็ก จังหวัดตราด ด่านบ้านผักกาดและด่านบ้านแหลม จังหวัดจันทบุรี จุดผ่อนปรน ๘ จุด ได้แก่ จุดผ่อนปรนจังหวัดสระแก้ว ๓ จุด คือ บ้านตาพระยา อำเภอตาพระยา บ้านหนองปรือ อำเภออรัญประเทศ บ้านเขาหิน อำเภอคลองหาด จังหวัดจันทบุรี ๓ จุด คือ บ้านซันตารี อำเภอสอยดาว บ้านขงล่าง

อำเภอโป่งน้ำร้อน บ้านสวนส้ม อำเภอสอยดาว และจังหวัดตราด ๒ จุด คือ บ้านมะม่วง และบ้านหมื่นดำน อำเภอบ่อไร่

๒.๕ แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการ ได้แก่ โครงการก่อสร้างทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง สายพัทธา - มาบตาพุด โครงการก่อสร้างทางรถไฟสายใหม่ที่สำคัญ ได้แก่ สายมาบตาพุด-ระยอง ระยะทาง ๒๔ กิโลเมตร และโครงการก่อสร้างรถไฟทางคู่ช่วงศรีราชา-ฉะเชิงเทรา-คลองสิบเก้า-แก่งคอย

๒.๖ บริการสาธารณูปโภค

๒.๖.๑ ไฟฟ้า ปี ๒๕๖๑ การให้บริการไฟฟ้าครอบคลุมร้อยละ ๘๑.๖ ของจำนวนครัวเรือนภาคตะวันออก โดยจังหวัดชลบุรีมีสัดส่วนการให้บริการน้อยที่สุด ร้อยละ ๗๒ ของจำนวนครัวเรือนจังหวัด

๒.๖.๒ ประปา การให้บริการน้ำประปายังไม่ครอบคลุมและทั่วถึง และมีปัญหาการขาดแคลนแหล่งน้ำดิบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ในปี ๒๕๖๑ การประปาภูมิภาค (กปภ.) ให้บริการน้ำประปาในภาคตะวันออก จำนวน ๘๒๙,๔๐๐ ครัวเรือน หรือร้อยละ ๓๑.๔ ของจำนวนครัวเรือนภาคตะวันออก ซึ่งสัดส่วนการให้บริการในแต่ละจังหวัดอยู่ระหว่างร้อยละ ๑๔-๓๙ โดยจังหวัดสระแก้วมีสัดส่วนการให้บริการน้อยที่สุด และจังหวัดฉะเชิงเทรามีส่วนของการให้บริการมากที่สุด

๓. สภาพเศรษฐกิจและรายได้

๓.๑ ภาพรวมเศรษฐกิจ

๓.๑.๑ ภาคตะวันออกเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศรองลงมาจากกรุงเทพฯ และภาคกลาง โดยภาคตะวันออก (๘ จังหวัด) มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค ณ ราคาประจำปี ๒๕๖๑ เท่ากับ ๓,๐๒๖,๔๙๕ ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๑๘.๕ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ และเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๗ ที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค เท่ากับ ๒,๓๗๐,๙๘๒ ล้านบาท (ร้อยละ ๑๗.๙ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ) พบว่ามูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคตะวันออกเพิ่มขึ้นเท่ากับ ๗๖,๑๔๘ ล้านบาท

๓.๑.๒ โครงสร้างเศรษฐกิจของภาคตะวันออกพึ่งพิงภาคอุตสาหกรรมมากที่สุด ในปี ๒๕๖๑ ภาคอุตสาหกรรมมีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ร้อยละ ๖๕.๖ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค (สาขาอุตสาหกรรม ร้อยละ ๕๐.๔ สาขาเหมืองแร่ ร้อยละ ๙.๕ สาขาการไฟฟ้า ร้อยละ ๕.๔ และสาขาการประปา ร้อยละ ๐.๔) ลดลงจากร้อยละ ๖๖.๖ ในปี ๒๕๕๗ รองลงมาคือ ภาคบริการ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ร้อยละ ๒๘.๗ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๖.๖ ในปี ๒๕๕๗ และที่เหลือเป็นภาคเกษตรร้อยละ ๕.๖ ลดลงจากร้อยละ ๖.๗ ในปี ๒๕๕๗

๓.๑.๓ อัตราการขยายตัวเฉลี่ยทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเท่ากับระดับประเทศ เศรษฐกิจภาคตะวันออกมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยในช่วง ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๑) ร้อยละ ๓.๒ เท่ากับระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๒ เช่นกัน

๓.๑.๔ ภาคตะวันออกมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเฉลี่ยต่อหัว (GRP Per capita) สูงกว่าระดับประเทศ ปี ๒๕๖๑ ภาคตะวันออกมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเฉลี่ยต่อหัวเท่ากับ ๕๐๘,๕๖๘ บาท เพิ่มขึ้นจาก ๔๒๘,๗๘๓ บาท ในปี ๒๕๕๗ และสูงกว่าระดับประเทศที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัวเท่ากับ ๒๓๖,๘๑๕ บาท แต่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยในช่วง ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๑) ร้อยละ ๓.๘ ต่ำกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ ในช่วงเดียวกัน จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเฉลี่ยต่อหัว (GPP Per capita)

สูงที่สุดคือ จังหวัดระยอง ๑,๐๖๗,๔๔๙ บาท รองลงมาคือ จังหวัดชลบุรี ๕๖๖,๘๐๑ บาท ปราจีนบุรี ๕๑๓,๗๘๙ บาท และฉะเชิงเทรา ๔๖๙,๕๓๙ บาท ส่วนจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเฉลี่ยต่อหัวต่ำที่สุดคือ จังหวัดสระแก้ว ๘๐,๗๑๖ บาท ซึ่งต่ำกว่าจังหวัดระยอง ๑๓.๒ เท่า

ตารางที่ ๑ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจของภาคตะวันออก

รายการ	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐	๒๕๖๑
มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค					
• มูลค่า (ล้านบาท)	๒,๓๗๐,๙๘๒	๒,๓๙๒,๙๓๗	๒,๕๘๖,๖๕๓	๒,๘๓๖,๓๖๕	๓,๐๒๖,๔๙๕
• สัดส่วนต่อประเทศ (ร้อยละ)	๑๗.๙	๑๗.๔	๑๗.๗	๑๘.๓	๑๘.๕
• อัตราขยายตัวที่แท้จริง (ร้อยละ)	๐.๓	๒.๐	๕.๓	๕.๗	๒.๘
มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคต่อหัว					
• มูลค่า (บาท/คน/ปี)	๔๒๘,๗๘๓	๔๒๕,๘๑๕	๔๕๓,๑๔๙	๔๘๕,๖๑๖	๕๐๘,๕๖๘
• อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)	๑.๖	-๐.๗	๖.๔	๗.๒	๔.๗
โครงสร้างการผลิต (ร้อยละ)					
• ภาคเกษตร	๖.๗	๖.๓	๖.๐	๖.๖	๕.๖
- เกษตรกรรม ป่าไม้ และประมง	๖.๗	๖.๓	๖.๐	๖.๖	๕.๖
• ภาคอุตสาหกรรม	๖๖.๖	๖๕.๓	๖๕.๑	๖๔.๘	๖๕.๖
- เหมืองแร่	๑๔.๗	๑๒.๐	๙.๘	๙.๒	๙.๕
- อุตสาหกรรม	๔๖.๖	๔๗.๙	๕๐.๐	๕๐.๓	๕๐.๔
- ไฟฟ้า	๔.๙	๕.๐	๔.๘	๕.๐	๕.๔
- ประปา	๐.๔	๐.๔	๐.๔	๐.๔	๐.๔
• ภาคบริการ	๒๖.๖	๒๘.๔	๒๙.๐	๒๘.๖	๒๘.๗
- การค้าส่งค้าปลีก	๘.๗	๙.๓	๙.๗	๑๐.๑	๑๐.๒
- ขนส่ง	๓.๓	๓.๖	๓.๗	๓.๕	๓.๖
- ที่พักแรมและบริการอาหาร	๑.๖	๑.๙	๒.๖	๒.๘	๓.๐
- อื่นๆ	๑๓.๐	๑๓.๖	๑๓.๐	๑๒.๒	๑๑.๙

ที่มา : ประมวลจากข้อมูลของสำนักบัญชีประชาชาติ สศช.

๓.๑.๕ พื้นที่เศรษฐกิจหลักของภาคตะวันออกยังคงกระจุกตัวอยู่ในจังหวัดที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมสำคัญของภาค โดยจังหวัดที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อภาคสูงที่สุดคือ จังหวัดระยอง ร้อยละ ๓๔.๖ รองลงมาคือ จังหวัดชลบุรี ร้อยละ ๓๔.๑ และฉะเชิงเทรา ร้อยละ ๑๒.๘ ส่วนจังหวัดที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อภาคต่ำที่สุดคือ จังหวัดนครนายก ร้อยละ ๑.๐ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการกระจายการพัฒนาในภาคตะวันออกยังคงไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่

๓.๒ เศรษฐกิจรายสาขา

๓.๒.๑ ภาคเกษตร

๑) ภาคตะวันออกมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตร ณ ราคาประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ประมาณ ๑๗๐,๕๗๘ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก ๑๕๙,๔๕๒ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๗ ในช่วง ๕ ปี (๒๕๕๗-๒๕๖๑)

ที่ผ่านมา ภาคเกษตรของภาคตะวันออกมีอัตราการหดตัวเฉลี่ยร้อยละ ๐.๗ ในขณะที่ภาคเกษตรของประเทศ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๐.๕ ภาคเกษตรของภาคตะวันออกมีปัญหาสำคัญที่ต้องเร่งแก้ไขหลาย ประการ เช่น ปัญหาคุณภาพดินเสื่อมจากการใช้สารเคมี และสารเคมีตกค้างในผลผลิต เป็นต้น ภาคเกษตรมี สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์คิดเป็นร้อยละ ๕.๖ ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคตะวันออก และร้อยละ ๑๒.๘ ของมูลค่า ผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรของประเทศ

๒) แหล่งการทำเกษตรที่สำคัญของภาคตะวันออก คือ จังหวัดจันทบุรี มีสัดส่วน การผลิตร้อยละ ๓๘.๒ รองลงมาคือ จังหวัดชลบุรี ร้อยละ ๑๑.๖ ระยอง ร้อยละ ๑๑.๑ และตราด ร้อยละ ๑๑.๐ ปัจจุบันพื้นที่เกษตรกรรมของภาคตะวันออกได้แปรเปลี่ยนไปเป็นพื้นที่อุตสาหกรรม และที่อยู่อาศัยมากขึ้น แต่ภาคตะวันออกก็ยังคงถือได้ว่าเป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญของประเทศแห่งหนึ่ง ทั้งด้านการเพาะปลูก การทำปศุสัตว์ และการประมง โดยสินค้าเกษตรที่สำคัญดังนี้

(๑) ข้าวและพืชไร่ ผลผลิตที่สำคัญได้แก่ ข้าวและมันสำปะหลัง จังหวัดที่มีพื้นที่ ปลูกข้าวนาปีมากของภาคตะวันออก คือ จังหวัดสระแก้ว ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี และนครนายก ส่วนจังหวัด ที่มีพื้นที่ปลูกมันสำปะหลังมาก คือ จังหวัดสระแก้ว ฉะเชิงเทรา และชลบุรี

(๒) ผลไม้ ที่สำคัญได้แก่ **ทุเรียน** จังหวัดที่เป็นแหล่งปลูกทุเรียนในภาคตะวันออก ที่สำคัญ คือ จังหวัดจันทบุรี ระยอง และตราด **มังคุด** แหล่งปลูกที่สำคัญ คือ จังหวัดจันทบุรี ตราด และระยอง **ลำไย** แหล่งปลูกลำไยที่สำคัญ คือ จังหวัดจันทบุรี **เงาะ** แหล่งปลูกที่สำคัญ คือ จังหวัดจันทบุรีและตราด **ลองกอง** แหล่งปลูกลองกองที่สำคัญ คือ จังหวัดจันทบุรี

(๓) ปศุสัตว์ ได้แก่ **ไก่เนื้อ** แหล่งเลี้ยงที่สำคัญ คือ จังหวัดชลบุรี ปราจีนบุรี ฉะเชิงเทรา และระยอง **ไก่ไข่** แหล่งเลี้ยงที่สำคัญ คือ จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และนครนายก **เป็ดเนื้อ** แหล่งเลี้ยงที่สำคัญ คือ จังหวัดฉะเชิงเทรา ระยอง และปราจีนบุรี **เป็ดไข่** แหล่งเลี้ยงที่สำคัญ คือ จังหวัด ฉะเชิงเทราและชลบุรี และ**สุกร** แหล่งเลี้ยงที่สำคัญ คือ จังหวัดฉะเชิงเทราและชลบุรี

(๔) ประมง ภาคตะวันออกมีศักยภาพในการทำประมงและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ โดยจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสูงที่สุดของภาค คือ จังหวัดชลบุรี รองลงมาคือ จังหวัดตราด ระยอง และจันทบุรี

๓) พื้นที่ชลประทานต่อพื้นที่เกษตรของภาคตะวันออกต่ำกว่าของประเทศ โดยมีสัดส่วน ร้อยละ ๒๑.๖ ซึ่งต่ำกว่าของประเทศที่มีสัดส่วนร้อยละ ๒๒.๕ พื้นที่ชลประทานของภาคตะวันออกในปี ๒๕๖๑ ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๒.๗๘ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓ ของพื้นที่ชลประทานทั้งประเทศ

๔) เกษตรปลอดภัยและเกษตรอินทรีย์ในพื้นที่ยังมีไม่มากนัก จากข้อมูลการตรวจ รับรองเกษตรปลอดภัยและเกษตรอินทรีย์ของกรมวิชาการเกษตร ณ วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ พบว่า ภาคตะวันออกมีพื้นที่ได้รับการรับรองแหล่งผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยรวมทั้งสิ้น ๒๔๒,๖๘๘.๔๔ ไร่ โดยจังหวัดในภาคตะวันออกที่มีพื้นที่ได้รับการรับรองแหล่งผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยมากที่สุด คือ จังหวัด จันทบุรี รองลงมาคือ จังหวัดตราด และระยอง และเกษตรอินทรีย์ ๑,๑๓๙.๐๔ ไร่ โดยจังหวัดที่มีพื้นที่ได้รับการ รับรองแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์มากที่สุดคือ จังหวัดระยอง รองลงมาคือ จังหวัดจันทบุรีและตราด

๓.๒.๒ ภาคอุตสาหกรรม

๑) ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคการผลิตหลักของภาคตะวันออก มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรม ณ ราคาประจำปี ปี ๒๕๖๑ เท่ากับ ๑,๙๘๖,๗๕๗ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก ๑,๕๗๙,๖๙๑ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๗ โดยเป็นมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรม ๑,๕๒๖,๐๘๙ ล้านบาท สาขาเหมืองแร่ฯ ๒๘๖,๕๐๙ ล้านบาท สาขาการไฟฟ้า ๑๖๓,๒๐๗ และสาขาการประปา ๑๐,๙๕๓ ล้านบาท สาขาอุตสาหกรรมจึงเป็นสาขาการผลิตหลักที่สำคัญของภาคตะวันออก ปี ๒๕๖๑ สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคคิดเป็นร้อยละ ๕๐.๔ และสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมของประเทศคิดเป็นร้อยละ ๓๔.๙

๒) อัตราการขยายตัวเฉลี่ยของสาขาอุตสาหกรรมของภาคตะวันออกสูงกว่าประเทศ โดยสาขาอุตสาหกรรมของภาคตะวันออกมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยในช่วง ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๑) ร้อยละ ๓.๗ สูงกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐

๓) อุตสาหกรรมและแหล่งผลิตที่สำคัญของภาคตะวันออกยังคงกระจุกตัวในจังหวัดชลบุรีและระยอง ปี ๒๕๖๑ จังหวัดที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมสูงสุดที่สุดของภาค คือ จังหวัดชลบุรี ร้อยละ ๓๔.๒ รองลงมาคือ จังหวัดระยอง ร้อยละ ๓๑.๐ ฉะเชิงเทรา ร้อยละ ๑๗.๓ และปราจีนบุรี ร้อยละ ๑๖.๒ สำหรับอุตสาหกรรมสำคัญๆ ที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สูงสุดของภาคตะวันออก คือ อุตสาหกรรมการผลิตถ่านโค้ก และผลิตภัณฑ์จากการกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๐ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมของภาค แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดชลบุรีและระยอง รองลงมาคือ อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ รถพ่วงและรถกึ่งรถพ่วง ร้อยละ ๑๖.๐ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี ระยอง และชลบุรี อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์คอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์ทางทัศนศาสตร์ ร้อยละ ๑๐.๗ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดปราจีนบุรีและชลบุรี และ อุตสาหกรรมการผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี ร้อยละ ๘.๕ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดระยอง ชลบุรี และฉะเชิงเทรา

๔) การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคตะวันออกยังต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ภาคตะวันออกยังมีปัญหาสิ่งแวดล้อมจากภาคอุตสาหกรรม ทั้งปัญหาน้ำเสีย มลพิษทางอากาศ และขยะ นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญคือ ปัญหาการแย่งกันใช้น้ำ และปัญหาการจราจร

๕) ภาคตะวันออกเป็นที่ตั้งนิคมอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ปัจจุบันพื้นที่ที่เป็นแหล่งที่ตั้งนิคมอุตสาหกรรมที่สำคัญอยู่ใน ๔ จังหวัด คือ ชลบุรี อาทิต นิคมอุตสาหกรรมปิ่นทอง นิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ระยอง อาทิต นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด นิคมอุตสาหกรรมอีสเทิร์นซีบอร์ด ฉะเชิงเทรา อาทิต นิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ นิคมอุตสาหกรรมเวลโกรว์ และปราจีนบุรี อาทิต นิคมอุตสาหกรรมกบินทร์บุรี นิคมอุตสาหกรรม ๓๐๔ ปราจีนบุรี

๓.๒.๓ การค้าชายแดน

๑) ภาคตะวันออกเป็นภาคที่มีศักยภาพในการพัฒนาทางด้านการค้าชายแดนกับประเทศกัมพูชา โดยภาคตะวันออกมีพื้นที่ชายแดนติดกับกัมพูชาทางฝั่งตะวันออก ซึ่งจังหวัดที่เป็นแหล่งการค้าชายแดนที่สำคัญคือ จังหวัดสระแก้ว ตราด และจันทบุรี ปี ๒๕๖๑ ภาคตะวันออกมีมูลค่าการค้าชายแดนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๑๓๙,๖๔๔ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๔ ของประเทศ เพิ่มขึ้นจาก ๑๑๑,๘๓๐ ล้านบาท

ในปี ๒๕๕๗ โดยเป็นมูลค่าการนำเข้า ๒๐,๕๘๕ ล้านบาท และส่งออก ๑๑๙,๐๕๙ ล้านบาท อัตราการขยายตัวการค้าชายแดนระหว่างปี ๒๕๕๗-๒๕๖๑ ขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๙.๒ สูงกว่าประเทศที่ขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๔.๐ นอกจากนี้ยังมีการค้าผ่านแดนไปยังประเทศเวียดนาม โดยในปี ๒๕๖๑ ภาคตะวันออกมีมูลค่าการค้าผ่านแดน ๑,๑๖๗ ล้านบาท

๒) ภาคตะวันออกเป็นภาคที่ได้ดุลการค้ากับประเทศเพื่อนบ้านมาโดยตลอด โดยสินค้าส่งออกไปยังกัมพูชาที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบลูกสูบฯ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบอื่นๆ ส่วนสินค้านำเข้าจากกัมพูชาที่สำคัญ ได้แก่ ผักและของปรุงแต่งจากผัก ลวดและสายเคเบิลที่หุ้มฉนวน อะลูมิเนียมและผลิตภัณฑ์ เสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องรับ-ส่งสัญญาณและอุปกรณ์ติดตั้ง

๓.๒.๔ การท่องเที่ยว

๑) จำนวนนักท่องเที่ยวของภาคตะวันออกมีแนวโน้มขยายตัวสูงกว่าระดับประเทศ ภาคตะวันออกเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ เช่น พัทยา เกาะช้าง และเกาะเสม็ด เป็นต้น ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวจำนวนมาก ในปี ๒๕๖๑ ภาคตะวันออกมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือน ๔๐.๙๘ ล้านคน เพิ่มขึ้นจาก ๒๘.๖๕ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ จังหวัดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือ จังหวัดชลบุรี รองลงมาคือ จังหวัดระยองและฉะเชิงเทรา สำหรับอัตราการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงปี ๒๕๕๗-๒๕๖๑ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ สูงกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๖.๙

๒) รายได้จากการท่องเที่ยวมีแนวโน้มขยายตัวสูงกว่าระดับประเทศ ในปี ๒๕๖๑ ภาคตะวันออกมีรายได้จากการท่องเที่ยว ๓๕๓,๕๖๔ ล้านบาท (คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๑ ของประเทศ) เพิ่มขึ้นจาก ๑๖๗,๖๐๐ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๗ จังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุดในภาคตะวันออกคือ จังหวัดชลบุรี รองลงมาคือ จังหวัดระยองและตราด สำหรับอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของรายได้จากการท่องเที่ยวของภาคตะวันออกในช่วงปี ๒๕๕๗-๒๕๖๑ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๖.๘ สูงกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๒.๑

๓) ภาคตะวันออกมีปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม ภาคตะวันออกเป็นภาคที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติหลายแห่ง แต่ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้กำลังประสบปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว คือ ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมจากน้ำเสีย ขยะมูลฝอย และสิ่งปฏิกูลหมักหมม ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายและถูกบุกรุกเพิ่มขึ้นจากการประกอบธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยว

๓.๓ เศรษฐกิจระดับครัวเรือน

จากข้อมูลล่าสุดปี ๒๕๖๐ พบว่า รายได้และหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนของประชากรในภาคตะวันออกต่ำกว่าประเทศ และเมื่อพิจารณาแนวโน้มอัตราการขยายตัวเฉลี่ย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ของรายได้พบว่า สูงกว่าระดับประเทศ ส่วนอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของหนี้สินต่ำกว่าระดับประเทศ และเมื่อเปรียบเทียบอัตราการขยายตัวระหว่างรายได้กับหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนแล้ว พบว่า อัตราการขยายตัวของรายได้เฉลี่ยครัวเรือนสูงกว่าหนี้สินเฉลี่ย ดังนั้นประชากรของภาคมีแนวโน้มที่จะมีรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๓.๓.๑ รายได้เฉลี่ยครัวเรือนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่ำกว่าระดับประเทศ โดยในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีรายได้เฉลี่ยครัวเรือน ๒๖,๗๖๗ บาทต่อเดือน ต่ำกว่าระดับประเทศ (๒๖,๙๔๖ บาทต่อเดือน) และลดลงจาก ๒๗,๖๓๖ บาทต่อเดือน ในปี ๒๕๕๖ โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ร้อยละ ๖.๕ สูงกว่าระดับประเทศที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ จังหวัดที่มีรายได้เฉลี่ยครัวเรือนสูงสุดของภาค คือ จังหวัดจันทบุรี ๓๒,๘๙๔ บาทต่อเดือน รองลงมาคือ จังหวัดระยอง ๒๗,๗๘๘ บาทต่อเดือน และตราด ๒๗,๗๙๗ บาทต่อเดือน ส่วนจังหวัดที่มีรายได้เฉลี่ยครัวเรือนต่ำสุดในภาค คือ จังหวัดสระแก้ว ๒๒,๑๑๕ บาทต่อเดือน

๓.๓.๒ หนี้สินเฉลี่ยครัวเรือนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่ำกว่าระดับประเทศ โดยในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน ๑๔๗,๓๖๙ บาท ต่ำกว่าระดับประเทศ (๑๗๘,๙๙๔ บาทต่อเดือน) และลดลงจาก ๑๕๗,๘๒๗ บาท ในปี ๒๕๕๖ โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ร้อยละ ๕.๓ ต่ำกว่าระดับประเทศที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๐.๔ จังหวัดที่มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนสูงสุดของภาค คือ จังหวัดตราด ๑๙๓,๖๗๕ บาท รองลงมาคือ จังหวัดจันทบุรี ๑๘๖,๐๗๒ บาท และชลบุรี ๑๗๐,๐๒๓ บาท ส่วนจังหวัดที่มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนต่ำสุดในภาค คือ จังหวัดฉะเชิงเทรา ๘๐,๐๖๒ บาท

๔. ประชากรและสังคม

๔.๑ ประชากร

๔.๑.๑ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราการเพิ่มของจำนวนประชากรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ข้อมูลจากกรมการปกครอง ในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น ๕.๐๐ ล้านคน (ชาย ๒.๔๖ ล้านคน หญิง ๒.๕๔ ล้านคน) หรือร้อยละ ๗.๖ ของประเทศ เพิ่มขึ้นจาก ๔.๗๒ ล้านคนในปี ๒๕๕๕ และมีอัตราการเพิ่มประชากรรวมของภาคในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๖๐ โดยเฉลี่ยร้อยละ ๑.๒ ต่อปี สูงกว่าประเทศที่มีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ ๐.๕ โดยจังหวัดชลบุรีมีจำนวนประชากรมากที่สุด ๑.๕๑ ล้านคน รองลงมา คือ จังหวัดระยอง ๗.๑๑ แสนคน และจังหวัดฉะเชิงเทรา ๗.๑๐ แสนคน ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นศูนย์กลางความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมของประเทศ จึงเป็นแหล่งรวมกิจกรรมทางเศรษฐกิจและแหล่งจ้างงาน ส่งผลให้มีประชากรจากภูมิภาคอื่นอพยพมาพักอาศัยและประกอบอาชีพ

๔.๑.๒ โครงสร้างประชากรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ในปี ๒๕๗๑ โดยสัดส่วนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๒.๑ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๓.๙ ในปี ๒๕๖๐ และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๗๑ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะเข้าสู่สังคมผู้สูงวัยอย่างสมบูรณ์ โดยมีสัดส่วนผู้สูงอายุมากกว่าร้อยละ ๒๐ เนื่องจากคนมีการดูแลสุขภาพมากขึ้น ประกอบกับการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และความก้าวหน้าทางการแพทย์ จึงทำให้คนมีอายุยืนยาวมากขึ้น ขณะที่ประชากรวัยเด็กมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๑๘.๒ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๗.๔ ในปี ๒๕๖๐ เช่นเดียวกับประชากรวัยแรงงานที่มีสัดส่วนลดลงจากร้อยละ ๖๙.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๖๘.๗ ในปี ๒๕๖๐ ส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงรวมมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ประชากรวัยแรงงานต้องรับภาระในการดูแลเด็กและผู้สูงอายุมากขึ้น จากประชากรวัยแรงงาน ๑๐๐ คน ดูแลเด็กและผู้สูงอายุ ๔๔ คน ในปี ๒๕๕๕ เป็นประชากรวัยแรงงาน ๑๐๐ คน ดูแลเด็กและผู้สูงอายุ ๔๖ คน ในปี ๒๕๖๐ และอัตราการพึ่งพิงผู้สูงอายุมีแนวโน้มสูงขึ้นเช่นเดียวกัน ทำให้ประชากรวัยแรงงาน ๑๐๐ คน ต้องรับภาระในการดูแลผู้สูงอายุจาก ๑๗ คน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒๐ คน ในปี ๒๕๖๐ เพราะฉะนั้นจึงต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนในการเพิ่มประสิทธิภาพและสมรรถนะกำลังแรงงาน เพื่อให้สามารถรักษาระดับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และมีรายได้เพียงพอต่อการครองชีพ เพื่อให้สามารถดูแลผู้สูงอายุในภาวะพึ่งพิงได้

๔.๑.๓ ประชากรเมืองโดยรวมเพิ่มขึ้น ปี ๒๕๕๕ มีประชากรเมืองจำนวน ๑.๗๘ ล้านคน หรือร้อยละ ๓๗.๖ ของประชากรทั้งภาค เพิ่มขึ้นเป็น ๒.๐๑ ล้านคน หรือร้อยละ ๔๐.๒ ของประชากรทั้งภาค ในปี ๒๕๖๐ หรือเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี จังหวัดชลบุรีมีอัตราการเพิ่มของประชากรเมืองมากที่สุดร้อยละ ๒๓.๕ รองลงมา คือ จังหวัดระยองและจังหวัดตราด มีอัตราการเพิ่มของประชากรเมือง ร้อยละ ๑๐.๒ และ ๒.๗ ตามลำดับ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเมืองศูนย์กลางของแหล่งจ้างงานที่สำคัญของประเทศ และเป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่หลายแห่ง ส่งผลให้อัตราการเพิ่มของประชากรเมืองสูง

ตารางที่ ๒ ประชากรภาคตะวันออก

รายการ	ปี					
	๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
จำนวนประชากร (ล้านคน)	๔.๗๒	๔.๗๗	๔.๘๓	๔.๙๐	๔.๙๕	๕.๐๐
โครงสร้างประชากร (%)						
กลุ่ม ๐-๑๔ ปี	๑๘.๒	๑๘.๐	๑๗.๘	๑๗.๗	๑๗.๕	๑๗.๔
กลุ่ม ๑๕-๕๙ ปี	๖๙.๗	๖๙.๖	๖๙.๔	๖๙.๒	๖๙.๐	๖๘.๗
กลุ่ม ๖๐+	๑๒.๑	๑๒.๕	๑๒.๘	๑๓.๒	๑๓.๕	๑๓.๙
จำนวนประชากรเมือง (ล้านคน)	๑.๗๘	๑.๘๙	๑.๙๒	๑.๙๗	๑.๙๙	๒.๐๑

ที่มา: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๔.๑.๔ ประชากรแฝงกระจุกตัวในจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของภาค ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี ๒๕๖๐ จังหวัดชลบุรี มีประชากรแฝงมากเป็นอันดับสี่ของประเทศ (ไม่รวมกรุงเทพมหานคร) และมากที่สุดของภาคตะวันออก ๕.๐๗ แสนคน คิดเป็นร้อยละ ๖.๓ ของประชากรแฝงทั้งประเทศ (๘.๐๗ ล้านคน) รองลงมาคือ จังหวัดระยอง มีประชากรแฝง ๒.๔๑ แสนคน คิดเป็นร้อยละ ๓.๐ ของประชากรแฝงทั้งประเทศ ซึ่งทั้ง ๒ พื้นที่เป็นแหล่งจ้างงานสำคัญของภาค โดยเฉพาะด้านการผลิตอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันการศึกษา ดังนั้นการให้โอกาสในการได้รับบริการจากภาครัฐทางด้านสวัสดิการ ด้านสาธารณสุข ปลอดภัย การรักษาพยาบาล และด้านอื่นๆ จึงมีความจำเป็นที่ภาครัฐต้องดูแลและให้บริการอย่างเท่าเทียม

๔.๒ แรงงาน

๔.๒.๑ สัดส่วนกำลังแรงงานของภาคตะวันออกมีแนวโน้มลดลง และส่วนใหญ่อยู่ในภาคบริการ ในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกมีประชากรอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป ๔.๗๕ ล้านคน เป็นผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงานหรือผู้ที่พร้อมจะทำงาน ๓.๓๔ ล้านคน หรือร้อยละ ๗๐.๔ ของประชากรอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป ลดลงจากปี ๒๕๕๕ ที่มีสัดส่วนร้อยละ ๗๔.๑ โดยกำลังแรงงานเหล่านี้ประกอบด้วย ผู้มีงานทำ ๓.๓๑ ล้านคน ซึ่งผู้มีงานทำส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๑.๕ อยู่ในภาคบริการ รองลงมาร้อยละ ๒๗.๙ อยู่ในภาคอุตสาหกรรม และร้อยละ ๒๐.๖ อยู่ในภาคเกษตรกรรม โดยแรงงานในภาคบริการมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๔๖.๘ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๕๑.๕ ในปี ๒๕๖๐ เช่นเดียวกับแรงงานในภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๖.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๒๗.๙ ในปี ๒๕๖๐ แต่แรงงานในภาคเกษตรกรรมมีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ ๒๖.๕ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๒๐.๖ ในปี ๒๕๖๐ สำหรับอัตราการว่างงาน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๐.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๐.๘ ในปี ๒๕๖๐

๔.๒.๒ แรงงานส่วนใหญ่มีความรู้ระดับประถมศึกษา และแรงงานระดับอาชีวศึกษามีสัดส่วนน้อยมาก ในปี ๒๕๖๐ มีผู้งานทำ ๓.๓๑ ล้านคน แรงงานส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าซึ่งมีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ ๔๒.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๓๖.๑ ในปี ๒๕๖๐ แรงงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมต้นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๘.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๒๐.๘ ในปี ๒๕๖๐ ระดับมัธยมปลายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๒.๓ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๔.๑ ในปี ๒๕๖๐ แรงงานที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๘.๑ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๖๐ สำหรับแรงงานระดับอาชีวศึกษามีสัดส่วนน้อยที่สุดและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๔.๐ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๔.๒ ในปี ๒๕๖๐ แต่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานในปัจจุบันที่ต้องการแรงงานสายวิชาชีพจำนวนมาก

๔.๒.๓ กำลังแรงงานของภาคตะวันออกเข้าสู่ระบบประกันสังคมลดลง โดยสัดส่วนผู้ประกันตนต่อกำลังแรงงานลดลงจากร้อยละ ๖๓.๒ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๕๖.๕ ในปี ๒๕๖๐ แต่ยังคงสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (ร้อยละ ๓๘.๔) โดยปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกมีแรงงานอยู่ในระบบประกันสังคมจำนวน ๑.๘๙ ล้านคนหรือร้อยละ ๕๖.๕ จังหวัดระยองมีแรงงานอยู่ในระบบประกันสังคมมากที่สุดร้อยละ ๘๒.๓ รองลงมา ได้แก่ จังหวัดชลบุรีและจังหวัดฉะเชิงเทรา ร้อยละ ๗๗.๗ และ ๖๐.๑ ตามลำดับ ส่วนจังหวัดที่มีแรงงานอยู่ในระบบประกันสังคมน้อยที่สุด ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว ร้อยละ ๑๖.๖

๔.๒.๔ การพึ่งพิงแรงงานต่างด้าวของภาคตะวันออกมีแนวโน้มลดลง โดยในปี ๒๕๖๐ มีจำนวนแรงงานต่างด้าว ๓ สัญชาติ (เมียนมา สปป.ลาว กัมพูชา) ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในภาค จำนวน ๘๒,๙๙๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๖ ของแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานทั่วประเทศลดลงจากปี ๒๕๕๕ จำนวน ๑๑๔,๙๕๐ คน โดยจังหวัดชลบุรี มีแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานมากที่สุดในภาคตะวันออก จำนวน ๓๕,๖๒๔ คน รองลงมาได้แก่ จังหวัดระยอง จำนวน ๒๔,๒๓๖ คน ทั้งนี้ เป็นผลมาจากโครงสร้างประชากรที่เข้าสู่ภาวะสังคมผู้สูงอายุ ในขณะที่ประชากรวัยแรงงานและวัยเด็กมีแนวโน้มลดลง ประกอบกับแรงงานบางสาขาไม่เป็นที่นิยมของคนไทย โดยเฉพาะในกิจการก่อสร้าง ผู้ประกอบการจึงต้องใช้แรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะแรงงานสัญชาติกัมพูชา และกิจการประมงทะเล แปรรูปสัตว์น้ำและแปรรูปด้านการเกษตร จากแรงงานสัญชาติเมียนมา

๔.๓ การศึกษา

๔.๓.๑ ประชากรในภาคตะวันออกมีโอกาสได้รับการศึกษาสูงขึ้นใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของประเทศ โดยจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕ - ๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก ๙.๑ ปี ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๙.๘๗ ปี ในปี ๒๕๖๐ ซึ่งใกล้เคียงกับระดับประเทศที่มีปีการศึกษาเฉลี่ย ๙.๕๒ ปี โดยจังหวัดปราจีนบุรี มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยสูงสุดของภาค ๙.๙๐ ปี รองลงมา ได้แก่ จังหวัดระยองและจังหวัดชลบุรี มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย ๙.๘๒ และ ๙.๗๘ ปีตามลำดับ

๔.๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยผลการสอบ O-NET ชั้น ม.๓ (๔ วิชาหลัก) ในปีการศึกษา ๒๕๖๐ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๓๔.๙ ลดลงจากร้อยละ ๓๖.๘ ในปี ๒๕๕๕ แต่ก็ยังต่ำกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ยร้อยละ ๕๐ ในทุกวิชา เมื่อพิจารณาในรายวิชาปี ๒๕๖๐ พบว่าวิชาคณิตศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดร้อยละ ๒๗.๐ และวิชาภาษาไทยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดร้อยละ ๔๙.๓ รองลงมาได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ร้อยละ ๓๒.๖ และ ๓๐.๘ ตามลำดับ

๔.๔ สาธารณสุข

๔.๔.๑ ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีโอกาสได้รับบริการสาธารณสุขดีขึ้น เนื่องจากมีสถานบริการสาธารณสุขให้บริการครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่ มีจำนวนโรงพยาบาลรัฐบาล จำนวน ๘๒๘ แห่ง แยกเป็น โรงพยาบาลชุมชน (รพช.) ๕๘ แห่ง โรงพยาบาลทั่วไป (รพท.) ๗ แห่ง โรงพยาบาลศูนย์ (รพศ.) ๕ แห่ง และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) จำนวน ๗๕๘ แห่ง และโดยสัดส่วนแพทย์ต่อประชากรลดลง จาก ๑:๒,๑๑๒ คนในปี ๒๕๕๕ เหลือ ๑:๑,๕๔๘ คนในปี ๒๕๖๐ ซึ่งใกล้เคียงกับจำนวนแพทย์ต่อประชากรของมาตรฐานโลกที่กำหนดไว้ คือ ๑ คนต่อประชากร ๑,๕๐๐ คน โดยจังหวัดนครนายกมีโอกาสได้รับบริการด้านสุขภาพสูงที่สุดของภาค โดยในปี ๒๕๖๐ มีแพทย์ต่อประชากร ๑:๗๙๖ คน รองลงมาคือ จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีแพทย์ต่อประชากร ๑:๑,๐๓๗ คน ส่วนจังหวัดสระแก้ว ปราจีนบุรี และฉะเชิงเทรา มีการกระจายตัวของแพทย์ต่ำ โดยแพทย์ต่อประชากร ๑:๔,๑๙๑ คน ๑:๒,๓๔๕ คน และ ๑:๒,๒๗๑ คนตามลำดับ ส่งผลให้การบริการด้านสาธารณสุขไม่ทั่วถึง

๔.๔.๒ คนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแนวโน้มเป็นโรคไม่ติดต่อมากขึ้นซึ่งเป็นสาเหตุหลักของการเสียชีวิต อัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังสำคัญใน ๕ โรค ได้แก่ โรคมะเร็ง ความดันโลหิต หัวใจ เบาหวาน และหลอดเลือดสมอง เพิ่มขึ้นจาก ๔,๘๘๗ คนต่อประชากรแสนคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๖,๑๒๑ คนต่อประชากรแสนคน ในปี ๒๕๖๐ โดยเฉพาะการป่วยด้วยโรคมะเร็ง ซึ่งเป็นสาเหตุการตายสูงที่สุดของคนไทย พบว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนืออัตราการป่วยต่อประชากรแสนคนเพิ่มขึ้น จาก ๖๖๗ คนในปี ๒๕๕๕ เป็น ๘๖๙ คนในปี ๒๕๖๐ นอกจากนี้อัตราผู้ป่วยเอดส์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผลลดลงจาก ๑๖๙ คนต่อประชากรแสนคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๔๕ คนต่อประชากรแสนคน ในปี ๒๕๖๐

๔.๔.๓ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราการตั้งครรถ์ในวัยรุ่นสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ปัญหาการตั้งครรถ์ในวัยรุ่นของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผลลดลง จาก ๗๑.๘ คนต่อประชากรหญิงอายุ ๑๕-๑๙ ปีพันคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๕๒.๖ คนต่อประชากรหญิงอายุ ๑๕-๑๙ ปีพันคน ในปี ๒๕๖๐ แต่ยังคงสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่มีอัตรา ๓๙.๖ คนต่อประชากรหญิงอายุ ๑๕-๑๙ ปีพันคน โดยจังหวัดนครนายก มีอัตราคลอดบุตรสูงสุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง มีอัตราคลอดบุตรต่อพันคน เท่ากับ ๖๓.๙ ๕๗.๖ และ ๕๖.๕ ตามลำดับ

๔.๔.๔ อัตราการตายของมารดาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่อัตราการตายของทารกมีแนวโน้มลดลง โดยมีอัตราการตายของมารดาจากการคลอดบุตรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๒.๑ คนต่อการเกิดมีชีพแสนคนในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๖.๖ คนต่อการเกิดมีชีพแสนคน ในปี ๒๕๖๐ แต่ยังคงต่ำกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการตายของมารดา ๒๑.๘ คนต่อการเกิดมีชีพแสนคน จังหวัดระยองมีอัตราการตายของมารดาสูงสุดในภาค รองลงมาได้แก่ จังหวัดสระแก้ว และชลบุรี โดยมีอัตราการตายของมารดา ๓๕.๓ ๑๙.๐ และ ๑๗.๓ คนต่อประชากรแสนคน ตามลำดับ ส่วนอัตราการตายของทารกมีแนวโน้มลดลง จาก ๖.๘ คนต่อเกิดมีชีพพันคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๕.๓ คนต่อเกิดมีชีพพันคนในปี ๒๕๖๐ แต่ยังคงต่ำกว่าระดับประเทศที่มีอัตรา ๕.๙ คนต่อการเกิดมีชีพพันคน โดยจังหวัดฉะเชิงเทรา มีอัตราการตายของทารกสูงสุด รองลงมา คือ จังหวัดจันทบุรี และสระแก้ว โดยมีอัตราการตายของทารก ๖.๙ ๖.๗ และ ๖.๓ คนต่อเกิดมีชีพพันคน ตามลำดับ ถึงแม้สถานการณ์โดยภาพรวมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะต่ำกว่าระดับประเทศ แต่ยังคงเป็นประเด็นที่ต้องหาแนวทางแก้ไขต่อไป

๔.๕ ชุมชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มขึ้น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศและคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินลดลงจาก ๑๘๗.๑ คดี ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๖๓.๖ คดีต่อประชากรแสนคน

ในปี ๒๕๖๐ โดยจังหวัดระยองมีสัดส่วนคดีสูงสุด จำนวน ๒๐๕.๖ คดีต่อประชากรแสนคน รองลงมา ได้แก่ จังหวัดชลบุรี และตราด มีสัดส่วนคดี ๑๘๒.๔ และ ๑๗๙.๘ คดีต่อประชากรแสนคน ตามลำดับ สำหรับ **คดียาเสพติดก็มีแนวโน้มลดลง** จาก ๑,๑๐๗.๙ คดีต่อประชากรแสนคน ใน ปี ๒๕๕๕ เป็น ๗๖๖.๐ คดีต่อประชากรแสนคนในปี ๒๕๖๐ ทั้งนี้พบอัตราการเกิดคดียาเสพติดสูงสุดที่จังหวัดนครนายก ๑,๑๔๔.๘ คดีต่อประชากรแสนคน รองลงมาได้แก่ จังหวัดระยองและปราจีนบุรี ที่มีสัดส่วนคดียาเสพติดเท่ากับ ๑,๑๑๑.๖ และ ๗๘๐.๔ คดีต่อประชากรแสนคน ตามลำดับ

๔.๖ ความอบอุ่นในชีวิตครอบครัวมีแนวโน้มดีขึ้น ในขณะที่อัตราการสมรสมีแนวโน้มลดลง โดยในช่วงปี ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐ อัตราการหย่าร้างในภาคตะวันออกมีแนวโน้มลดลง จาก ๘.๗ คู่ต่อพันครัวเรือนในปี ๒๕๕๕ เป็น ๖.๐ คู่ต่อพันครัวเรือน ในปี ๒๕๖๐ แต่โดยภาพรวมยังสูงกว่าอัตราการหย่าร้างของทั้งประเทศ (๕.๗ คู่ต่อพันครัวเรือน) ในปี ๒๕๖๐ จังหวัดระยองมีอัตราการหย่าร้างสูงสุดในภาค คือ ๑๐.๘ คู่ต่อพันครัวเรือน ในขณะที่จังหวัดตราดมีอัตราการหย่าร้างน้อยที่สุด ๔.๒ คู่ต่อพันครัวเรือน ส่วนอัตราการสมรสภาคตะวันออกมีแนวโน้มลดลงจาก ๒๒.๕ คู่ต่อพันครัวเรือน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๘.๘ คู่ต่อพันครัวเรือน ในปี ๒๕๖๐ แต่โดยภาพรวมยังสูงกว่าอัตราการสมรสของทั้งประเทศ (๑๓.๙ คู่ต่อพันครัวเรือน) โดยจังหวัดชลบุรีมีอัตราการสมรสสูงสุดในภาค คือ ๒๖.๐ คู่ต่อพันครัวเรือน ในขณะที่จังหวัดตราดมีอัตราการสมรสน้อยที่สุด ๘.๖ คู่ต่อพันครัวเรือน

๔.๗ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง และความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ของภาคคองที่ จำนวนคนจนหรือประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการบริโภคต่ำกว่าเส้นความยากจนลดลงจาก ๓๒๘.๐๐ พันคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒๘๔.๘๕ พันคน ในปี ๒๕๖๐ เช่นเดียวกับสัดส่วนคนจนของภาคที่มีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ ๖.๒ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๕.๐ ในปี ๒๕๖๐ โดยจังหวัดสระแก้วมีสัดส่วนคนจนมากที่สุดของภาค ร้อยละ ๑๙.๐ รองลงมาได้แก่ จังหวัดตราดและจังหวัดจันทบุรี มีสัดส่วนคนจนร้อยละ ๘.๑ และ ๖.๑ ตามลำดับ แต่สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ของภาคตะวันออกมีแนวโน้มคองที่ จาก ๐.๓๙๗ ในปี ๒๕๕๔ เป็น ๐.๓๙๗ ในปี ๒๕๖๐ และหลายจังหวัดในภาคมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น (ยกเว้นจังหวัดระยอง ฉะเชิงเทรา และนครนายกที่มีแนวโน้มลดลง) โดยเฉพาะจังหวัดจันทบุรีมีความเหลื่อมล้ำมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว และตราด มีสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ (Gini Coefficient) เท่ากับ ๐.๕๒๖ ๐.๔๖๗ และ ๐.๔๔๙ ตามลำดับ

๕. ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และภัยพิบัติ

๕.๑ สถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕.๑.๑ ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม ทรัพยากรดินมีแนวโน้มเสื่อมโทรมในระดับสูง ซึ่งมีสาเหตุจากการใช้ประโยชน์ที่ดินที่ไม่เหมาะสม เช่น การใช้สารเคมี การแผ้วถางป่าไม้ การทิ้งกากของเสียจากโรงงาน เป็นต้น และยังมีปัญหาดินเสื่อมโทรมที่เกิดตามธรรมชาติ โดยปัญหาดินเปรี้ยวจัดในภาคตะวันออกมีปริมาณเนื้อที่ ๐.๙๐ ล้านไร่ ปัญหาดินอินทรีย์มักเกิดในบริเวณที่ลุ่มน้ำขังชายฝั่งทะเล และปัญหาดินเค็มพบในบริเวณพื้นที่ที่มีตะกอนน้ำทะเล น้ำกร่อย และบริเวณจังหวัดที่มีพื้นที่ใกล้กับทะเล

๕.๑.๒ พื้นที่ป่าไม้ภาคตะวันออกเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ตั้งแต่ปี ๒๕๕๖-๒๕๖๑ พบว่า พื้นที่ป่าไม้ของภาคตะวันออกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๐.๔ ต่อปี โดยในปี ๒๕๖๑ มีพื้นที่ป่าไม้ ๕.๑๓ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔ ของพื้นที่ภาค ซึ่งต่ำกว่าค่ามาตรฐานความสมดุลของระบบนิเวศ หากเปรียบเทียบกับป่าไม้ทั้งประเทศภาคตะวันออกมีสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ร้อยละ ๕ ของพื้นที่ป่าไม้ทั้งประเทศ โดยจังหวัดที่มีสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่

จังหวัดมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี ตราด และนครนายก ตามลำดับ ส่วนจังหวัดที่มีสัดส่วนน้อยที่สุด คือ จังหวัดระยอง เพียงร้อยละ ๘.๑ ของพื้นที่จังหวัด การเพิ่มขึ้นของผืนป่าเป็นผลจากประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ดูแลรักษา รวมทั้งมีโครงการปลูกป่าไม่อย่างต่อเนื่อง สำหรับสถานการณ์ป่าชายเลนภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา) ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๗) พบว่า มีพื้นที่เพิ่มขึ้น ๓,๐๙๙.๒๙ ไร่ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๙ เป็นผลจากการรณรงค์ปลูกป่าชายเลนอย่างต่อเนื่อง โดยปี ๒๕๕๗ มีพื้นที่ป่าชายเลนทั้งหมดประมาณ ๑๖๔,๖๔๙.๗๑ ไร่ ซึ่งจังหวัดที่มีพื้นที่ป่าชายเลนมากที่สุด คือ จังหวัดจันทบุรี ร้อยละ ๕๐.๒ ของป่าชายเลนภาคตะวันออก หรือ ร้อยละ ๕.๔ ของป่าชายเลนทั้งประเทศ น้อยที่สุด คือ จังหวัดชลบุรี ร้อยละ ๒.๘ ของป่าชายเลนภาคตะวันออก

๕.๑.๓ ปริมาณน้ำไม่เพียงพอต่อความต้องการ ปริมาณน้ำท่าของภาคตะวันออกมาจากลุ่มน้ำหลัก ๔ แห่ง คือ ลุ่มน้ำปราจีนบุรี ลุ่มน้ำบางปะกง ลุ่มน้ำโตนเลสาบ และลุ่มน้ำชายฝั่งทะเลตะวันออก มีค่ารายปีเฉลี่ย ๒๓,๘๘๒ ล้านลูกบาศก์เมตร จากสถิติปริมาณการเก็บกักน้ำได้ของอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ของภาคตะวันออกจำนวน ๖ แห่ง พบว่า ปริมาณน้ำที่กักเก็บได้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๖-๒๕๖๑ มีปริมาณเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๔.๕๒ ต่อปี โดยปริมาณน้ำที่เก็บกักได้เมื่อเทียบกับความจุของอ่างเก็บน้ำสูงสุดร้อยละ ๗๓.๖ ในปี ๒๕๖๑ และต่ำสุดที่ ร้อยละ ๕๐.๒ ปี ๒๕๕๙ สำหรับปี ๒๕๖๑ ปริมาณน้ำกักเก็บได้ของภาคตะวันออกเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๒.๔ จากปี ๒๕๖๐ โดยมีปริมาณเก็บกักได้ ๑,๑๘๗ ล้านลูกบาศก์เมตร หรือร้อยละ ๗๓.๖ ของความจุอ่าง หรือร้อยละ ๕.๐ ของปริมาณน้ำท่า ถึงกระนั้น ปริมาณน้ำที่เก็บกักได้ก็ยังคงไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้น้ำที่เพิ่มขึ้น จากการเพิ่มขึ้นของการผลิตภาคเกษตรที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นมากตามราคาที่สูงขึ้น การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการเพิ่มขึ้นของชุมชนอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ปัญหาการขาดแคลนน้ำในหน้าแล้งยังคงอยู่

๕.๑.๔ คุณภาพแหล่งน้ำของภาคตะวันออกดีขึ้นเล็กน้อย ภาคตะวันออกมีจำนวนแหล่งน้ำที่สำคัญที่ได้รับการตรวจวัด ๑๑ แห่ง ในภาพรวมตั้งแต่ปี ๒๕๕๖-๒๕๖๑ แหล่งน้ำส่วนใหญ่มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และไม่มีแหล่งน้ำที่มีคุณภาพดีมากและเสื่อมโทรมมาก โดยปี ๒๕๖๑ มีแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีและพอใช้เพิ่มขึ้น ในขณะที่แหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมลดลง ซึ่งแหล่งน้ำที่มีความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ คือ แม่น้ำพังราดตอนบน สาเหตุสำคัญของการเสื่อมโทรมเกิดจากการทิ้งของเสียของชุมชนเมือง การใช้สารเคมีของเกษตรกร รวมทั้งการระบายน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมและนิคมอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่อย่างหนาแน่น ซึ่งบริเวณที่มีค่าความสกปรกไม่เป็นไปตามมาตรฐานมากที่สุด คือ อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา อำเภอองครักษ์ อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง

สำหรับคุณภาพน้ำชายฝั่งทะเล ตั้งแต่ปี ๒๕๕๘-๒๕๖๐ มีแนวโน้มดีขึ้น โดยปี ๒๕๖๐ คุณภาพน้ำชายฝั่งในเกณฑ์ดี ร้อยละ ๕๖.๗ เกณฑ์พอใช้ ร้อยละ ๔๑.๗ เป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๙ ในขณะที่คุณภาพที่เสื่อมโทรม ร้อยละ ๑.๖ ลดลงจากปี ๒๕๕๙ อย่างไรก็ตาม ยังมีบริเวณที่พบปัญหาบางอย่างต่อเนื่องได้แก่ บริเวณปากแม่น้ำบางปะกง เนื่องจากเป็นพื้นที่รองรับน้ำเสียจากชุมชน อุตสาหกรรม เกษตรกรรม การเพิ่มขึ้นของพื้นที่การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และแหล่งท่องเที่ยวที่ใช้ประโยชน์ริมชายฝั่งทะเลและการปนเปื้อนจากน้ำมันเชื้อเพลิงจากเรือท่องเที่ยว

๕.๑.๕ ปริมาณขยะมูลฝอยที่กำจัดอย่างถูกต้องและถูกนำไปใช้ประโยชน์มีแนวโน้มดีขึ้น ในช่วงปี ๒๕๕๖ - ๒๕๖๐ มีปริมาณขยะที่เกิดขึ้นเฉลี่ยปีละ ๒.๓๐ ล้านตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย ร้อยละ ๐.๓ ต่อปี ในขณะที่ปริมาณการกำจัดอย่างถูกต้องเฉลี่ยปีละ ๘๒๔,๕๕๕ ตัน และปริมาณขยะที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์เฉลี่ย

ปีละ ๓๔๖,๘๕๕ ตัน หรือรวมกันมีสัดส่วนร้อยละ ๕๑ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้น แสดงว่ามีขยะที่ถูกกำจัดไม่ถูกต้องและขยะที่ตกค้างอีก ร้อยละ ๔๙ โดยปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกมีปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นประมาณ ๒.๓๒ ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๙ จากปี ๒๕๕๙ เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของประชากร การขยายตัวของชุมชนเมือง พฤติกรรมการบริโภคของประชาชน ตลอดจนการท่องเที่ยว โดยขยะมูลฝอยภาคตะวันออกเกิดขึ้นจากจังหวัด ชลบุรีถึง ร้อยละ ๔๐.๑ จัดเป็นลำดับ ๒ (ร้อยละ ๐.๙) ของปริมาณขยะทั้งประเทศ รองจากกรุงเทพมหานคร สำหรับการจัดการขยะมูลฝอยใน ๒๕๖๐ ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกนำไปกำจัดอย่างถูกต้อง และปริมาณที่ถูกนำกลับมาใช้ประโยชน์มีปริมาณเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๕๗.๘ และ ร้อยละ ๒๒.๔ จากปี ๒๕๕๙ ตามลำดับ ส่วนปริมาณของเสียอันตรายภาคตะวันออกจัดอยู่ในลำดับที่ ๑ ซึ่งปัญหามีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น และส่วนใหญ่เป็นของเสียอันตรายจากชุมชน รวมทั้งการลักลอบทิ้งกากของเสีย โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดระยอง และชลบุรี นอกจากนี้ยังมีขยะในทะเลที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

๕.๑.๖ มลพิษทางอากาศมีแนวโน้มดีขึ้น จากสารอินทรีย์ระเหยง่าย ก๊าซโอโซน และฝุ่นละอองขนาดเล็ก ส่วนใหญ่พบในจังหวัดที่มีเขตประกอบการอุตสาหกรรม ได้แก่ จังหวัดระยอง ชลบุรี และฉะเชิงเทรา สำหรับปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่มาจากอุตสาหกรรม จังหวัดระยอง ปี ๒๕๖๐ ปริมาณเฉลี่ยสารเบนซีน และ ๑,๒-ไดคลอโรอีเทนเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ ขณะที่ปริมาณเฉลี่ยสาร ๑,๓-บิวทาไดอิน ลดลง สาเหตุเกิดจากการเผาในที่โล่ง การจราจรและยานพาหนะ และการประกอบการของโรงงานอุตสาหกรรม

๕.๒ สถานการณ์ปัญหาภัยพิบัติ

๕.๒.๑ ไฟป่าแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากสถิติตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ – ๒๕๖๑ พบว่า มีจำนวนครั้งของการเกิดไฟป่าลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๑ ต่อปี และจำนวนพื้นที่ป่าที่ถูกไฟไหม้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๘.๘ ต่อปี โดยปี ๒๕๖๑ พบว่า มีพื้นที่ป่าถูกไฟไหม้ ๓๘๘ ไร่ ลดลงจากปี ๒๕๖๐ ถึงร้อยละ ๖๑.๖ ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่คาดว่าน่าจะเกิดจากการความแห้งแล้ง และการเผาไร่เพื่อกำจัดวัชพืชหรือเศษซากพืชที่เหลืออยู่ภายหลังการเก็บเกี่ยว โดยจังหวัดชลบุรีมีสัดส่วนไฟไหม้ป่าเทียบกับพื้นที่ป่าไม้ของจังหวัดมากที่สุด เพียงแค่อ้อยละ ๐.๐๔

๕.๒.๒ สถานการณ์อุทกภัยเบาบางลง ช่วงปี ๒๕๕๖ – ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกมีจำนวนหมู่บ้านและครัวเรือน ที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัยลดลง โดยเฉพาะปี ๒๕๕๙ มีหมู่บ้านได้รับความเสียหาย ๑๐๗ หมู่บ้านจาก ๗๑๗ ในปี ๒๕๕๘ และครัวเรือนได้รับความเสียหายลดลงจาก ๔,๙๘๑ ครัวเรือนในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒ ครัวเรือน ซึ่งไม่มีรายงานมูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอุทกภัย ปี ๒๕๖๐ มีจำนวนหมู่บ้านและครัวเรือนได้รับผลกระทบเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ ซึ่งจังหวัดที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด คือ จังหวัดชลบุรี และจันทบุรี สาเหตุหลักเกิดจากฝนตกหนักติดต่อกันเป็นเวลานานและน้ำป่าไหลหลาก ประกอบกับการขยายตัวของเมืองส่งผลให้มีการก่อสร้างที่อยู่อาศัยและโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่รับน้ำมากขึ้น

๕.๒.๓ พื้นที่ประสบภัยแล้งลดลง ภาพรวมในช่วง ๕ ปี (๒๕๕๖-๒๕๖๐) ภาคตะวันออกมีจำนวนหมู่บ้านที่ประสบภัยแล้งลดลง โดยจังหวัดที่ประสบภัยแล้งมาตลอด ได้แก่ ชลบุรี จันทบุรี ตราด ปราจีนบุรี และสระแก้ว สาเหตุหลักเกิดจากการเพิ่มพื้นที่เพาะปลูกและภาวะฝนทิ้งช่วง ส่งผลให้ความต้องการใช้น้ำเพื่อการเกษตรมากขึ้น ประกอบกับ ปริมาณน้ำฝนที่ตกน้อยและไม่ตกในพื้นที่อ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ นอกจากนี้ยังมีสาเหตุจากการขยายตัวของเศรษฐกิจและเมือง ส่งผลให้มีความต้องการใช้น้ำเพิ่มขึ้น

๕.๒.๔ การกัดเซาะชายฝั่งทะเลมีแนวโน้มดีขึ้น จากรายงานการกัดเซาะชายฝั่ง ของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พบว่า ปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกมีแนวชายฝั่งที่ถูกกัดเซาะเป็นระยะทาง ๖๑.๑๙ กิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ ๙.๓ ของความยาวชายฝั่งทะเลภาค ลดลงจากปี ๒๕๕๔ ที่กัดเซาะถึง ๑๖๘.๕๓ กิโลเมตร

โดยเป็นกีดเซาะรุนแรง ๒.๑๕ กิโลเมตร ปานกลาง ๓.๕๓ กิโลเมตร และกีดเซาะน้อย ๔๘ กิโลเมตร และจังหวัดที่มีพื้นที่กีดเซาะรุนแรง ได้แก่ ตราด ระยอง และฉะเชิงเทรา สาเหตุของการกีดเซาะส่วนหนึ่งมาจากการขยายตัวของพื้นที่อุตสาหกรรมและชุมชนที่ขยายตัวลุกล้ำพื้นที่ชายฝั่ง และการบุกรุกทำลายป่าชายเลน

ตารางที่ ๓ การเปลี่ยนแปลงทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของภาคตะวันออก

รายการ	ปี					
	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐	๒๕๖๑
ปริมาณน้ำในอ่างน้ำขนาดใหญ่ ๕ อ่าง (ข้อมูล ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม) ล้านลบ.ม.	๙๕๘	๙๘๙	๘๔๗	๘๐๙	๑,๐๕๖	๑,๑๘๗
พื้นที่ป่าไม้ (ล้านไร่)	๕.๑๔	๕.๐๗	๕.๐๙	๕.๑๑	๕.๑๑	๕.๑๓
จำนวนครั้งการเกิดไฟไหม้ป่า	๕๔	๗๒	๖๗	๑๑๙	๕๕	๒๕
จำนวนพื้นที่ป่าถูกไฟไหม้ (ไร่)	๑,๑๐๘	๑,๕๐๖	๒,๖๒๒	๔,๗๕๖	๑,๐๑๑	๓๘๘
ปริมาณขยะที่เกิดขึ้น (ล้านตัน/ปี)	๒.๒๙	๒.๒๔	๒.๓๕	๒.๒๗	๒.๓๒	
ปริมาณขยะที่กำจัดถูกต้องตามหลักวิชาการ (ล้านตัน/ปี)	๐.๖๖	๐.๗๑	๐.๗๓	๐.๗๙	๑.๒๔	
ปริมาณขยะที่นำไปใช้ประโยชน์ (ล้านตัน/ปี)	๐.๔๔	๐.๒๖	๐.๒๙	๐.๒๒	๐.๕๒	
หมู่บ้านที่รับผลกระทบจากอุทกภัย (แห่ง)	๖๒๕	๓๕๖	๗๑๗	๑๐๗	๓๙๕	
หมู่บ้านที่รับผลกระทบจากภัยแล้ง (แห่ง)	๑,๕๓๖	๒,๒๙๑	๑,๕๖๕	๑,๕๓๗	-	

๖. สภาวะแวดล้อม

๖.๑ จุดแข็ง

๖.๑.๑ เป็นศูนย์รวมที่ตั้งของอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ และมีแนวโน้มที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมสมัยใหม่ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากได้มีการลงทุนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และเป็นอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของประเทศและภูมิภาคอาเซียน ได้แก่ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า รวมถึงอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรในพื้นที่สี่บึงตอนในของจังหวัดระยอง

๖.๑.๒ มีท่าเรือน้ำลึก และระบบโครงข่ายการขนส่งทางถนน และรถไฟที่สนับสนุนการเปิดประตูการขนส่งของประเทศเข้าสู่ระบบโครงข่ายการเดินเรือนานาชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากมีการเพิ่มประสิทธิภาพท่าเรือน้ำลึกที่มีอยู่ พร้อมทั้งประสานโครงข่ายการขนส่งหลักของพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกให้สอดคล้องและเชื่อมโยงกับระบบโครงข่ายการขนส่งหลักของกรุงเทพฯ และปริมณฑล ภาคกลาง ตอนบน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และต่างประเทศ จะช่วยยกระดับการพัฒนาจากการเป็นแค่ฐานการผลิตและประตูส่งออกทางทะเลผ่านท่าเรือน้ำลึกแหลมฉบังและมาบตาพุดในปัจจุบัน เข้าสู่การเป็นประตูเศรษฐกิจนานาชาติ รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรม และเปิดตลาดการค้าไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก เช่น สหรัฐอเมริกา และยุโรป โดยอาศัยการขนส่งเชื่อมโยงกันในรูปแบบของการขนส่งต่อเนื่องระหว่าง ถนน รถไฟ และท่าเรือน้ำลึก

๖.๑.๓ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและเป็นที่รู้จักแพร่หลายในระดับชาติและนานาชาติ โดยเฉพาะพัทยา-บางแสน ซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวที่รู้จักกันในระดับนานาชาติอยู่แล้ว นอกจากนี้ ยังมีเกาะช้าง

และเกาะเสม็ดที่กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น รวมถึงมีการพัฒนาภาพลักษณ์ สภาพแวดล้อม และการตลาดของเมืองเพิ่มขึ้น ทำให้กระแสการเดินทางท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมายังเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีอัตราการเติบโตสูง นอกจากนี้ภาคตะวันออกยังมีทรัพยากรธรรมชาติประเภทป่าเขาน้ำตก อุทยานแห่งชาติ และทะเล ที่จะดึงดูดและให้บริการนักท่องเที่ยวได้ โดยมีพื้นที่หลายแห่งที่มีสภาพภูมิอากาศและธรรมชาติที่เหมาะสมต่อการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ที่สามารถจัดกิจกรรมได้หลายอย่าง ทั้งการท่องเที่ยวแบบผจญภัย ทัวร์ป่า ล่องแก่ง เช่น การท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาชีมณู การล่องแก่งที่อำเภอโป่งน้ำร้อน จันทบุรี ตลอดจนในช่วงฤดูผลไม้จะเป็นช่วงที่จูงใจให้นักท่องเที่ยวได้เข้าเที่ยวชมสวน และบริโภคผลไม้

๖.๑.๔ เป็นแหล่งเพาะปลูกผลไม้หลักของประเทศ โดยเฉพาะทุเรียน มังคุด และเงาะ ซึ่งมีปริมาณการผลิตมากพอสำหรับใช้บริโภคภายในประเทศ และส่งออกไปยังต่างประเทศ สามารถสร้างรายได้ให้แก่ท้องถิ่นจำนวนมาก นอกจากนี้ พื้นที่นี้ยังมีพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่เหมาะสมแก่การทำประมงน้ำลึก และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง

๖.๑.๕ เป็นแหล่งเจียรไนอัญมณีที่มีคุณภาพและมีชื่อเสียง โดยได้มีการฝึกฝนฝีมือด้านการเจียรไนจนเกิดความชำนาญ และมีการใช้วิทยาการต่างๆ เพื่อเพิ่มคุณค่าของอัญมณี ส่งผลให้ภาคตะวันออกโดยเฉพาะจันทบุรีเป็นแหล่งเจียรไน และย่านธุรกิจอัญมณีที่สำคัญของประเทศ ที่สามารถสนับสนุนเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวของพื้นที่ สามารถซื้อกลับไปเป็นของที่ระลึกได้

๖.๑.๖ มีพรมแดนติดกับชายแดนกัมพูชา ซึ่งเป็นจุดการค้าชายแดนที่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ และปริมณฑล และพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับจุดการค้าชายแดนอื่นๆ ของประเทศ ประกอบกับตั้งอยู่ในเส้นทางสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้สามารถเข้าถึงตลาดทั้งในกรุงเทพฯ และปริมณฑล พื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก ตลอดจนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกัมพูชา-เวียดนามได้

๖.๒ จุดอ่อน

๖.๒.๑ การพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ ของภาครัฐและเอกชนบางแห่งเริ่มมีปัญหาเรื่องการบริหารจัดการด้านมลพิษที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิต ได้แก่ ปัญหามลพิษทางอากาศจากอุตสาหกรรมในเขตพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ปัญหาการจัดการกากของเสียอุตสาหกรรม และปัญหาการบำบัดน้ำเสียและสารโลหะหนักที่ลงไปในแหล่งน้ำต่างๆ โดยเฉพาะอ่างเก็บน้ำดอกกราย นอกจากนี้ เริ่มเกิดความขัดแย้ง เนื่องจากได้มีการปล่อยมลพิษลงสู่แหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคและเกษตรกรรมของประชาชนอย่างกว้างขวาง

๖.๒.๒ การขยายตัวของเมือง แหล่งอุตสาหกรรม และแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว ได้ส่งผลให้เกิดความต้องการใช้น้ำเพื่อนำมาใช้ในกระบวนการผลิต บริการ และอุปโภคบริโภคปริมาณมาก ก่อให้เกิดความขัดแย้งเรื่องการใช้น้ำ เดิมแหล่งน้ำจะถูกใช้เพื่อกิจกรรมการเกษตรและชุมชนเกษตรขนาดเล็กเท่านั้น ปัจจุบันต้องแย่งกันใช้น้ำระหว่างภาคเกษตร อุตสาหกรรม เมือง และบริการแก่นักท่องเที่ยว แม้ว่าจะมีการพัฒนาแหล่งน้ำรองรับไว้แล้วบางส่วน แต่ด้วยข้อจำกัดของภูมิประเทศ ทำให้ไม่สามารถก่อสร้างอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ได้ จึงต้องมีการวางท่อส่งน้ำเชื่อมโยงระหว่างอ่างเก็บน้ำที่มีอยู่เพื่อนำน้ำมาทดแทนในบางพื้นที่ยามขาดแคลน

๖.๒.๓ การพัฒนาเศรษฐกิจของภาคตะวันออกที่ผ่านมา ได้ก่อให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตมากขึ้นตามลำดับ อาทิ การทำลายทรัพยากรป่าไม้ ได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของลุ่มฟ้าอากาศ ก่อให้เกิดภาวะฝนแล้งและน้ำท่วมอยู่เสมอ โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี และตราด นอกจากนี้ยังมีการจับสัตว์น้ำโดยไม่ถูกวิธี ทำให้สัตว์น้ำตามธรรมชาติลดลงอย่างรวดเร็ว รวมทั้งพื้นที่ป่าชายเลนในแต่ละจังหวัดลดลงไปจากเดิมมาก เนื่องจากการบุกรุกเพื่อทำนาุ้ง

๖.๒.๔ แม้ว่าภาคตะวันออกจะเป็นแหล่งเพาะปลูกผลไม้หลักของประเทศ แต่ผลไม้เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีช่วงระยะเวลาในการเก็บเกี่ยว ดูแล รักษาจำกัด เมื่อพ้นกำหนดจะเสียหาย และเป็นผลผลิตที่มีช่วงฤดูการผลิต ไม่สามารถผลิตออกได้ตลอดปี และหากเมื่อใดขาดน้ำก็จะทำความเสียหายให้แก่สวนผลไม้ อย่างรุนแรง ทำให้ปริมาณผลผลิตไม่แน่นอน ไม่มีเสถียรภาพด้านราคา รวมทั้งยังขาดการบริหารจัดการในช่วงที่ผลไม้ออกมาและกระจุกตัวอย่างเหมาะสมและทันเวลา ทำให้ผลไม้เน่าเสียง่าย นอกจากนี้ยังขาดการวิจัยและพัฒนาทั้งในด้านการผลิตให้ออกผลผลิตนอกฤดู การเก็บรักษา การลำเลียงถึงที่หมายก่อนการเน่าเสีย และมีปัญหาเรื่องคุณภาพมาตรฐานไม่สม่ำเสมอ เช่น การคัดขนาด บรรจุหีบห่อ แปรรูป และเก็บรักษา

๖.๒.๕ การขยายตัวอย่างรวดเร็วของภาคอุตสาหกรรมที่ผ่านมา ทำให้เกิดภาวะขาดแคลนแรงงาน ประกอบด้วย แรงงานที่เคลื่อนย้ายเข้าไม่ได้ตอบสนองความต้องการที่แท้จริง เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นแรงงานระดับล่าง ทำให้เกิดปัญหาขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือสำหรับการผลิตภาคอุตสาหกรรมที่มีการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีสูงขึ้น นอกจากนี้ แรงงานที่มีฝีมือจะพยายามเข้าสู่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ได้มาตรฐานและมีความมั่นคงต่ออนาคตในการทำงานมากกว่า จึงเกิดปัญหาการโยกย้ายการทำงานอยู่ในอัตราที่สูง ตลอดจนแรงงานในท้องถิ่นไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้เพียงพอ

๖.๓ โอกาส

๖.๓.๑ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีวัสดุ และนาโนเทคโนโลยี จะทำให้ภาคตะวันออกมีโอกาสในการปรับกระบวนการผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคที่หลากหลาย ทั้งในด้านคุณภาพ มาตรฐาน และราคา ดังนี้คือ

๑) การพัฒนาเทคโนโลยีจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ส่งเสริมกระบวนการผลิตที่สะอาด มีส่วนช่วยประหยัดการใช้ทรัพยากร และลดปริมาณของเสียและมลพิษได้มากขึ้น

๒) เชื่อมโยงเทคโนโลยีกับวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น จะสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า สนับสนุนการสร้างนวัตกรรม และผลักดันให้เกิดการใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์

๓) การใช้ประโยชน์จากการเทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ จะสร้างโอกาสการเรียนรู้ในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความรู้ได้อย่างกว้างขวาง สามารถปรับตัวรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง

๖.๓.๒ โครงสร้างประชากรที่กำลังเปลี่ยนแปลงเป็นสังคมผู้สูงอายุ จะทำให้ภาคตะวันออกได้มีโอกาสในการผลิต พัฒนา และปรับปรุงสินค้าและบริการที่สอดคล้องกับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป อาทิ การขยายตัวของตลาดอาหารสุขภาพ สมุนไพร และการแพทย์พื้นบ้าน สถานที่ท่องเที่ยวและการพักผ่อนของผู้สูงอายุ

๖.๓.๓ กระแสการรักษาสุขภาพและความนิยมธรรมชาติ จะช่วยทำให้เกิดความตระหนักในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันจะสร้างกระแสความนิยมบริโภคสินค้า

เชิงอนุรักษ์และสินค้าสุขภาพซึ่งส่วนใหญ่มาจากพืช เช่น สมุนไพร จึงเป็นโอกาสในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในเรื่องพืชสมุนไพรและการดูแลสุขภาพซึ่งจะเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจได้โดยมีความหลากหลายทางชีวภาพเป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญ

๖.๔ ภัยคุกคาม

๖.๔.๑ การขยายตัวทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการส่งออก ซึ่งกำลังได้รับแรงกดดันจากมาตรการกีดกันที่ไม่ใช่ภาษีเพิ่มขึ้น เช่น มาตรฐานการผลิตสินค้า มาตรฐานการด้านความสะอาดและสุขอนามัย มาตรฐานแรงงาน มาตรฐานสิ่งแวดล้อม และมาตรฐานด้านทรัพย์สินทางปัญญา เป็นต้น ซึ่งได้มีการตั้งกฎเกณฑ์ในการรับซื้อสินค้าจากผู้ผลิตค่อนข้างมาก และมีการตรวจสอบคุณภาพอย่างเข้มงวด ดังนั้นเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกที่พึ่งพาการส่งออกอย่างมาก จึงมีแนวโน้มว่าการส่งออกจะมีอุปสรรคมากขึ้นในอนาคต หากผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานเหล่านี้จะสูญเสียโอกาสทางการตลาดไป ส่งผลให้ผู้ประกอบการในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกต้องเร่งปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตให้ได้มาตรฐานและคุณภาพสินค้าให้เป็นที่ยอมรับระหว่างประเทศ

๖.๔.๒ ระบบคุณค่าที่ดีของสังคมไทยเสื่อมถอยลง เนื่องจากคนในสังคมไม่สามารถปรับตัวและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม ทำให้พฤติกรรมของคนในสังคมเปลี่ยนไป หันไปนิยมและซึ่มซั้ววัฒนธรรมต่างชาติที่ไม่พึงประสงค์มากขึ้นโดยหันมาให้ความสำคัญกับวัตถุนิยม เงินตรา จนเกินความพอเพียงซึ่งมีสัญญาณชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มการล่มสลายในครอบครัว วัฒนธรรม และสังคม ดังนี้

๑) **เด็กและเยาวชนบางส่วนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม** ขาดการเคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส ขาดความกตัญญูรู้คุณ ในขณะที่เดียวกันยังขาดความรู้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง ไม่สามารถปรับตัวและแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตได้ นิยมใช้อารมณ์และความรุนแรงมากกว่าเหตุผล พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และการจับกลุ่มมั่วสุมกระทำความผิดต่างๆ ในขณะที่เดียวกันสถาบันครอบครัวอ่อนแอลง เนื่องจากวิถีชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมเปลี่ยนแปลงไปที่ต้องมุ่งทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ สามีภรรยาต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ทำให้การแบ่งเวลาให้ครอบครัวมีน้อย ความสัมพันธ์และความช่วยเหลือเกื้อกูลกันภายในครอบครัวลดลง ซึ่งเห็นได้จากการอัตราการหย่าร้างที่เพิ่มขึ้น

๒) **คนวัยแรงงานต้องรับภาระเพิ่มขึ้นในการดูแลผู้สูงอายุ** โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายด้านสาธารณสุข ทำให้กำลังการผลิตลดลง อาจส่งผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงได้

๓) **คุณภาพทางการศึกษาลดต่ำลงอย่างต่อเนื่อง** ไม่สามารถสร้างคนที่มีความรู้ความสามารถ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลก

๖.๔.๓ การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของภาคตะวันออก ดังนี้

๑) **การเพิ่มสูงขึ้นของระดับน้ำทะเล และลมมรสุมที่รุนแรงมากขึ้น** อาจส่งผลให้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ทำให้เกิดการสูญเสียพื้นดินชายหาดและแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล และส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศทางทะเลและชายฝั่งโดยเฉพาะป่าชายเลนซึ่งเป็นแหล่งผลิตสัตว์น้ำ เป็นที่วางไข่และที่อยู่อาศัยของตัวอ่อนสัตว์น้ำ และเป็นพื้นที่กันชนป้องกันแนวชายฝั่งจากการพังทลายจากแรงคลื่นลม เนื่องจากระบบนิเวศป่าชายเลนมีความอ่อนไหวต่อระดับน้ำทะเลที่เพิ่มขึ้น โดยความหนาแน่นของ

พรรณไม้จะลดลง เนื่องจากระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น จะทำให้พืชตายและถูกแทนที่ด้วยหาดเลน ในขณะที่ปากแม่น้ำจะจมลงใต้น้ำ ทำให้เกิดการชะล้างพังทลายของพื้นที่ลุ่มน้ำ

๒) อุณหภูมิ น้ำทะเลและค่าความเป็นกรด-ด่างของน้ำทะเลที่เปลี่ยนแปลงไป อาจส่งผลให้พืชและสัตว์ทะเลบางชนิดสูญพันธุ์ เกิดปรากฏการณ์ปะการังฟอกขาว และแหล่งปะการังถูกทำลาย ส่งผลกระทบต่อผลผลิตสัตว์น้ำโดยรวม ปัจจุบันทรัพยากรประมงชายฝั่งและประมงทะเลอยู่ในสภาพเสื่อมโทรม โดยสัตว์น้ำกร่อยบริเวณชายฝั่งและสัตว์น้ำในทะเลมีปริมาณ ชนิด และขนาดลดลงโดยตลอดนอกจากนี้การรุกรานของน้ำเค็มเข้าสู่ลำน้ำจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อการดำรงชีวิตของพืชสัตว์และพื้นที่เกษตรกรรมโดยรอบ

๓) อิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทำให้ปัญหาการขาดแคลนน้ำในบางพื้นที่จะรุนแรงขึ้น เนื่องจากต้องประสบกับภาวะภัยแล้งเป็นเวลานาน และทำให้ปัญหาการแย่งชิงทรัพยากรน้ำระหว่างภาคเกษตร และอุตสาหกรรมจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเคยเกิดขึ้นในปี พ.ศ.๒๕๔๘ ส่งผลให้ภาคตะวันออกโดยเฉพาะจังหวัดระยองมีปริมาณฝนที่ลดลงและขาดช่วง ทำให้แหล่งน้ำที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรมทั้งหมดในพื้นที่ขาดแคลนไปด้วย และนำไปสู่วิกฤตน้ำและการแย่งชิงทรัพยากรน้ำระหว่างอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรม นอกจากนี้การขาดแคลนน้ำจะส่งผลให้ต้นทุนการผลิตภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทำให้ภัยพิบัติและภาวะน้ำท่วมฉับพลันเกิดบ่อยครั้งและรุนแรงขึ้น เนื่องจากกำลังแรงของลมมรสุมลักษณะฝนที่ตกหนักในเวลาอันสั้น ทำให้ปริมาณน้ำมีมากเกินไปเกินความสามารถในการกักเก็บ ประกอบกับประสิทธิภาพและศักยภาพในการระบายน้ำลงสู่ทะเลของพื้นที่โดยรวมลดลง ทำให้มีแนวโน้มในการเกิดภัยพิบัติรุนแรงขึ้น

๗. ปัญหาและประเด็นท้าทาย

- ๗.๑ ปัญหาสิ่งแวดล้อมในเมืองอุตสาหกรรม เช่น มลพิษทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย ฯลฯ
- ๗.๒ ปัญหาปริมาณน้ำไม่เพียงพอต่อความต้องการ
- ๗.๓ ภาวะขาดแคลนแรงงานภาคเกษตรและทักษะแรงงานภาคอุตสาหกรรมอยู่ในเกณฑ์ต่ำไม่สอดคล้องกับการพัฒนาของภาค
- ๗.๔ ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานไม่เพียงพอต่อการขยายตัวของเมืองที่เกิดขึ้น
- ๗.๕ การผลิตด้านเกษตรและอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่ยังขาดการนำนวัตกรรมมาสร้างมูลค่าเพิ่ม และยังใช้แรงงานเข้มข้น
- ๗.๖ การท่องเที่ยวกระจุกตัวในบางจังหวัด แหล่งท่องเที่ยวรอบนอกไม่เป็นที่รู้จักและขาดความพร้อม จึงไม่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้พักค้างในพื้นที่

๘. แนวคิดและทิศทางการพัฒนา

ภาคตะวันออกมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ เนื่องจากเป็นพื้นที่ฐานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมหลัก (Industrial Heartland) และเป็นที่ตั้งของท่าเรือน้ำลึกและท่าอากาศยานนานาชาติ เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก นอกจากนี้ ยังเป็นพื้นที่ในแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนใต้ของอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (Southern Economic Corridor และ Southern Coastal Economic Corridor) ที่เชื่อมโยงเมียนมา-ไทย-กัมพูชา-เวียดนาม ซึ่งเป็นเส้นทางลัดโลจิสติกส์ (Land bridge) เชื่อมโยงภูมิภาคอาเซียนกับโลกตะวันตก

และโลกตะวันออก นอกจากนี้ ภาคตะวันออกยังเป็นแหล่งผลิตอาหารสำคัญของประเทศ ได้แก่ สุกอร์ กุ้ง ไก่ ข้าว และผลไม้ รวมถึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติ เนื่องจากมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์

ดังนั้น การพัฒนาภาคตะวันออกในระยะต่อไป จะต้องพัฒนาต่อยอดฐานเศรษฐกิจที่มีอยู่ของพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) โดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์และการค้าบริการ ควบคู่ไปกับการใช้ศักยภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินและน้ำและความพร้อมของสถาบันการศึกษาวิจัย ยกระดับสินค้าการเกษตรและบริการให้มีมูลค่าสูง เพื่อให้ภาคตะวันออกเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้หลุดพ้นกับดัก “ประเทศรายได้ปานกลาง”

๘.๑ เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์

เป้าหมายการพัฒนาภาคตะวันออกจะมุ่งพัฒนาเป็นฐานเศรษฐกิจชั้นนำของอาเซียน โดยรักษาฐานเศรษฐกิจเดิมที่มีอยู่ให้เติบโตอย่างยั่งยืน และสร้างฐานเศรษฐกิจใหม่เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและสนับสนุนให้ประเทศเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ โดยเน้นการพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พื้นที่ฐานการผลิตและบริการ เมืองศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาค และพื้นที่เศรษฐกิจชายแดน

๘.๒ วัตถุประสงค์

๘.๒.๑ เพื่อกระจายความเจริญและโอกาสทางเศรษฐกิจไปสู่ภูมิภาคอย่างทั่วถึงมากขึ้น

๘.๒.๒ เพื่อพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ให้สนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาในพื้นที่อย่างยั่งยืน

๘.๒.๓ เพื่อพัฒนาเมืองศูนย์กลางของจังหวัดเป็นเมืองนำอยู่สำหรับคนทุกกลุ่มในสังคม โดยมีความปลอดภัย การจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองมีมาตรฐาน บริการสาธารณะมีคุณภาพ และมีระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมืองอย่างทั่วถึง

๘.๒.๔ เพื่อฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสร้างความสมดุลของระบบนิเวศ

๘.๓ เป้าหมาย

๘.๓.๑ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกขยายตัวเพิ่มขึ้น

๘.๓.๒ สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ของภาคตะวันออกลดลง

๘.๔ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
อัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคตะวันออก	๑,๖๔๗,๔๒๒ ลบ. (มูลค่า CVM ปี ๒๕๕๙)	อัตราการขยายตัวไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖.๕	อัตราการขยายตัวไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖.๕	อัตราการขยายตัวไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖.๕	อัตราการขยายตัวไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖.๕	อัตราการขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖.๕
สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ภาคตะวันออก	๐.๓๘๗ (ปี ๒๕๖๐)	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคน้อยกว่า ๐.๓๘๗	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคน้อยกว่า ๐.๓๘๗	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคน้อยกว่า ๐.๓๘๗	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคน้อยกว่า ๐.๓๘๗	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคน้อยกว่า ๐.๓๘๗

๘.๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนา

๘.๕.๑ ยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีความทันสมัยที่สุดในภูมิภาคอาเซียน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
อัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๑	๑,๓๓๕,๓๕๓ ลบ. (CVM ปี ๒๕๕๙)	อัตราการขยายตัว ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖.๓	อัตราการขยายตัว ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖.๓	อัตราการขยายตัว ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖.๓	อัตราการขยายตัว ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖.๓	อัตราการขยายตัวเฉลี่ย ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖.๓
มูลค่าการลงทุนภาครัฐและเอกชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก		ไม่น้อยกว่า ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท	ไม่น้อยกว่า ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท	ไม่น้อยกว่า ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท	ไม่น้อยกว่า ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท	มูลค่าการลงทุน ไม่ต่ำกว่า ๑.๒ ล้านล้านบาท

แนวทางการพัฒนา

๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง และต่อยอดโครงสร้างพื้นฐานทุกระบบให้เชื่อมโยงเข้าสู่พื้นที่เศรษฐกิจ เพื่อให้เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและเมืองในอนาคต ได้แก่ สนามบินอู่ตะเภา รถไฟความเร็วสูงเชื่อม ๓ สนามบิน ท่าเรือแหลมฉบังระยะ ๓ ท่าเรือมาบตาพุด ระยะ ๓ ท่าเรือสัตหีบ รถไฟทางคู่เชื่อม ๓ ท่าเรือ และทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ช่วงพัทยา-มาบตาพุด รวมทั้งพัฒนาระบบสาธารณูปโภค ได้แก่ ระบบไฟฟ้า ระบบประปา ภายในพื้นที่ และพื้นที่โดยรอบ เพื่อรองรับความต้องการลงทุน กิจกรรมทางเศรษฐกิจ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจากการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกได้อย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

๒) ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษ เพื่อให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและอุตสาหกรรมแห่งอนาคตในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เช่น จัดตั้งศูนย์บริการแบบเบ็ดเสร็จ ประชาสัมพันธ์ และชักจูงนักลงทุนที่มีศักยภาพและเหมาะสม เป็นต้น

๓) พัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัย และเทคโนโลยี เพื่อผลิตกำลังคนให้ตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรมเป้าหมาย และก่อให้เกิดการวิจัย สร้างนวัตกรรม และการพัฒนาเทคโนโลยีในการต่อยอดและขับเคลื่อนการพัฒนาในพื้นที่อย่างยั่งยืน อาทิ EEC of Digital Park (EECd) และ EEC of Innovation (EECI)

๔) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลนานาชาติในจังหวัดชลบุรี-ระยอง ให้เป็นฐานการกระจายรายได้และการสร้างงานให้แก่ชุมชน

๕) พัฒนาสภาพแวดล้อมเมืองสำคัญของจังหวัดให้เป็นเมืองใหม่อัจฉริยะน่าอยู่ เอื้อต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างมีสมดุล

ฉะเชิงเทรา : พัฒนาเป็นเมืองที่อยู่อาศัยชั้นดีที่ทันสมัย รองรับบริการขยายตัวของกรุงเทพฯ และการพัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

พหุวิทยา : พัฒนาเป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ สุขภาพ และนันทนาการ ศูนย์ประชุม และศูนย์แสดงสินค้านานาชาติชั้นนำของอาเซียน และศูนย์การให้บริการด้านการแพทย์ระดับนานาชาติ (Medical Tourism)

อุ้ตะเภา : พัฒนาเป็นศูนย์ธุรกิจการบินและโลจิสติกส์อาเซียน

ระยอง : พัฒนาเป็นเมืองแห่งการศึกษาและวิทยาศาสตร์ เมืองนานาชาติที่มีธุรกิจทันสมัย

๘.๕.๒ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ พัฒนาภาคตะวันออกให้เป็นแหล่งผลิตอาหารที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
อัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรของภาคตะวันออก	๘๐,๕๖๒ ลบ. (CVM ปี ๒๕๕๙)	เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๓.๕

แนวทางการพัฒนา

๑) พัฒนาการผลิตและการค้าผลไม้ภาคตะวันออก ให้เป็นศูนย์ผลไม้เมืองร้อนแห่งเอเชียโดยปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตควบคู่ไปกับการรักษาคุณภาพสินค้า ตั้งแต่ขั้นตอนการผลิต การบรรจุหีบห่อ การแปรรูป และการจัดจำหน่าย

๒) ส่งเสริมการเลี้ยงปศุสัตว์ ได้แก่ สุกร ไก่ และโค ในจังหวัดชลบุรี ฉะเชิงเทรา และสระแก้ว ให้ผลผลิตมีคุณภาพและได้มาตรฐานความปลอดภัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยส่งเสริมให้เกษตรกรมีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย และพันธุ์ที่เหมาะสม รวมทั้งปรับปรุงระบบการบริหารจัดการตลาดให้มีประสิทธิภาพ

๓) พัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านประมงและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำบริเวณชายฝั่งอ่าวไทย ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด ให้คงความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรชายฝั่งอย่างยั่งยืนต่อไป โดยเร่งรัดการอนุรักษ์ พื้นฟู และการจัดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรประมงและสิ่งแวดล้อมให้เป็นระบบเหมาะสม ควบคู่ไปกับการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ เช่น การส่งเสริมการวิจัยและถ่ายทอดเทคโนโลยีการจัดการและวิธีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่ม การส่งเสริมและพัฒนาการประมงพื้นบ้าน รวมทั้งการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจการประมง เป็นต้น

๘.๕.๓ ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ปรับปรุงมาตรฐานสินค้าและธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
รายได้จากการท่องเที่ยวภาคตะวันออก	๓๒๑,๙๕๙.๗๖ ลบ. (ปี ๒๕๖๐)	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๐	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๐	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๐	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๐	เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ร้อยละ ๒๐

แนวทางการพัฒนา

๑) พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลในจังหวัดจันทบุรี และตราด โดยคำนึงถึงความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยการปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐาน และเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่และชุมชนในพื้นที่

๒) ฟื้นฟูและปรับปรุงการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดนครนายก ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี จันทบุรี ระยองและตราด ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศาสนา และวัฒนธรรม เชิงนิเวศ และอนุรักษ์ เชิงเกษตร เชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวโดยชุมชน แหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ และท่องเที่ยวเมืองเก่า โดยฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว พร้อมทั้งปรับปรุงภูมิทัศน์ พัฒนาเส้นทาง สิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรมการท่องเที่ยว สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากล

๓) ฟื้นฟูและอนุรักษ์การท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรีและสระแก้ว ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอม โดยฟื้นฟูบูรณะโบราณสถานและสันทรีพท์ทางวัฒนธรรม รวมทั้งปรับปรุงและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและควบคุมการใช้ที่ดินอย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

๘.๕.๔ ยุทธศาสตร์ที่ ๔ พัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจชายแดนให้เป็นประตูเศรษฐกิจเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
มูลค่าการค้าชายแดนภาคตะวันออก	๑๒๑,๕๒๓ ลป. (ปี ๒๕๖๐)	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑๕	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑๕	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑๕	เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑๕	เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ร้อยละ ๑๕

แนวทางการพัฒนา

๑) พัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ให้เป็นประตูและศูนย์กลางทางการค้า การท่องเที่ยว และการลงทุน เชื่อมโยงกับประเทศกัมพูชาและเวียดนาม โดยจัดระเบียบการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เหมาะสม พัฒนาเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้มีประสิทธิภาพ และอำนวยความสะดวกบริเวณจุดผ่านแดน

๒) พัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนหาดเล็ก อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด ให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าชายแดนและการท่องเที่ยว เชื่อมโยงกับจังหวัดเกาะกง กัมพูชา โดยจัดระเบียบการใช้ประโยชน์ที่ดิน ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ รวมถึงยกระดับมาตรฐานการให้บริการและอำนวยความสะดวกบริเวณจุดผ่านแดน

๓) พัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจชายแดนบ้านแหลมและบ้านผักกาด อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี ให้เป็นศูนย์กลางการค้าชายแดนเชื่อมโยงกับจังหวัดพระตะบองและไพลินของกัมพูชา โดยปรับปรุงและพัฒนาาระบบบริการพื้นฐานเพื่ออำนวยความสะดวกในการลงทุน ตลอดจนพัฒนาจุดตรวจชายแดนเพื่อให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานสากล

๘.๕.๕ ยุทธศาสตร์ที่ ๕ แก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและจัดระบบการบริหารจัดการ
มลพิษให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ร้อยละ ๒๒.๓ ของพื้นที่ภาค (ปี ๒๕๖๐)	ร้อยละ ๒๕ ของพื้นที่ภาค	ร้อยละ ๒๗ ของพื้นที่ภาค	ร้อยละ ๒๙ ของพื้นที่ภาค	ร้อยละ ๓๑ ของพื้นที่ภาค	ร้อยละ ๓๑ ของพื้นที่ภาค
คุณภาพอากาศภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ปริมาณก๊าซโอโซน)	ค่ามาตรฐานเฉลี่ย ๑ ชม. สูงสุด ๑๐๐ ppb	ไม่เกิน ค่ามาตรฐาน	ไม่เกิน ค่ามาตรฐาน	ไม่เกิน ค่ามาตรฐาน	ไม่เกิน ค่ามาตรฐาน	ไม่เกิน ค่ามาตรฐาน
จำนวนแหล่งน้ำของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีคุณภาพในเกณฑ์ดี	๐ แหล่ง (ปี ๒๕๖๐)	๒ แหล่ง	๓ แหล่ง	๔ แหล่ง	๕ แหล่ง	๕ แหล่ง
สัดส่วนปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกกำจัดอย่างถูกต้องและนำกลับมาใช้ใหม่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ร้อยละ ๗๖ (ปี ๒๕๖๐)	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๐ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้น	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้น	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๐ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้น	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๕ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้น	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๕ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้น

แนวทางการพัฒนา

๑) บริหารจัดการน้ำเพื่อบรรเทาภาวะภัยแล้งและน้ำท่วมจันทบุรี ตราด และสระแก้ว โดยปรับปรุงและบำรุงรักษาแหล่งน้ำเดิม จัดสรรน้ำ และพัฒนาแหล่งน้ำเพิ่มเติม รองรับความต้องการใช้น้ำที่เพิ่มขึ้นจากการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและชุมชนได้อย่างพอเพียงและมีเสถียรภาพ รวมทั้งส่งเสริมการทำแหล่งเก็บกักน้ำขนาดเล็กกระจายในพื้นที่การเกษตรเพื่อแก้ไขปัญหาภัยแล้ง

๒) พื้นฟูป่าต้นน้ำให้เกิดความสมดุลต่อระบบนิเวศ โดยปลูกป่าเพิ่มเติม และเพิ่มมาตรการเฝ้าระวังติดตามการบุกรุกป่า โดยสนับสนุนสิทธิและบทบาทของชุมชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่ป่าของชุมชนไม่ให้เสื่อมโทรม

๓) คุ้มครองและฟื้นฟูป่าชายเลน ปะการัง หาดทรายและ ปะการัง และป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง โดยเฉพาะจังหวัดที่มีพื้นที่ที่กัดเซาะรุนแรง ได้แก่ จันทบุรีและฉะเชิงเทรา โดยการกำหนดพื้นที่ และหลักเกณฑ์การใช้ประโยชน์ ภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น หรือข้อตกลงร่วมกันของภาคีพัฒนา ในการจัดการฟื้นฟูป่าชายเลน การเฝ้าระวังการลักลอบจับสัตว์น้ำ การคุ้มครองปะการัง หาดทรายและ พื้นที่จับสัตว์น้ำ พื้นที่เพาะเลี้ยง และการทำประมงชายฝั่ง เพื่อป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง ไม่ให้ทรัพยากรชายฝั่งเสื่อมโทรมลงไปอีก

๔) ดำเนินการตามมาตรการจัดการมลพิษทางอากาศ ได้แก่ สารอินทรีย์ระเหยง่าย และฝุ่นละอองขนาดเล็กในจังหวัดระยอง ชลบุรี และฉะเชิงเทรา โดยกำหนดมาตรการควบคุม และมาตรการจูงใจในการป้องกัน และควบคุมการระบายมลพิษทางอากาศในเขตชุมชน และเขตอุตสาหกรรมให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อให้ชุมชน และอุตสาหกรรมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเกื้อกูลกันและสันติสุข

๕) ปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพของระบบบำบัดน้ำเสียชุมชน ในจังหวัดที่เป็น ศูนย์กลางการค้า การท่องเที่ยว และพื้นที่อุตสาหกรรม รวมทั้งการจัดการน้ำทิ้งจากครัวเรือนและโรงงาน ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อควบคุมและบรรเทาปัญหาน้ำเสีย โดยเฉพาะ ในบริเวณแม่น้ำสายหลักที่อยู่ใน เกณฑ์เสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ แม่น้ำระยองตอนบน ตอนล่าง และแม่น้ำพังราดตอนบน

๖) พัฒนาและปรับปรุงกระบวนการรวบรวม ขนย้าย และการกำจัดขยะจังหวัดชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น โดยใช้มาตรการคัดแยกขยะและบริหารการจัดเก็บตาม ประเภทการคัดแยกขยะให้เป็นระบบ ส่วนของเสียอันตรายที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บริเวณพื้นที่ อุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี และระยอง สนับสนุนให้ภาคเอกชนที่มีศักยภาพเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา และการลงทุนกำจัดให้เป็นระบบและถูกต้องตามหลักวิชาการ

